

Nhị Gia Nhà Ta

Contents

Nhị Gia Nhà Ta	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24

Nhị Gia Nhà Ta

Giới thiệu

– người nói trên đời này thứ gì là đáng quý nhất?– núi vàng núi bạc. – không đúng. – vậy đó là gì?–

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-gia-nha-ta>

1. Chương 1

Nhị gia nhà ta là một hoàn khổ [1], toàn bộ thành Hàng Châu đều biết điều này.

[1]: kẻ áo quần lụa là, chỉ biết ăn chơi phá phách.

Dương gia mở cửa hàng tơ lụa lớn nhất nước, giàu nứt một phương, trong phủ có hai công tử. Đại gia Dương Nhất Phương, khi nhắc tới ai cũng giơ thẳng ngón cái[2]. Đó là thần đồng giỏi nhất của thành Hàng Châu, học giỏi, thi đỗ tiến sĩ, hơn nữa Dương Nhất Phương tướng mạo thanh tú, mặt mày tuấn lãng, cho nên khi lão gia ra cửa xã giao hay làm gì cũng đều thích dẫn theo hắn.

[2]: hành động biểu đạt ý khen ngợi, tán thưởng.

Lúc rảnh hẵn thường vẽ tranh, ngâm thơ, ở trong ngôi nhà buồn đầy hơi tiền như vậy quả thực chính là một cảnh mai mùa xuân, vô cùng cao quý.

Mà Nhị gia Dương Nhất Kỳ, nhắc tới cũng là một nhân vật – dù sao thì kể mà làm cho người khác nghe xong tên liền nhú mày cũng không nhiều lắm.

Nhị gia nhỏ hơn Đại gia một tuổi, nhưng đầu óc nhân phẩm lại kém không phải chỉ một tẹo mà thôi.

Người ta thường nói ba tuổi đã thấy già, lúc Nhị gia ba tuổi, Dương phủ mở tiệc tất niên, bàn tiệc náo nhiệt cả con phố dài, mời gánh hát nổi tiếng nhất kinh thành đến phủ diễn hí khúc. Lúc đó, đào kép đang diễn dang dở trên đài liền hét to một tiếng, mọi người nhìn lên, thì phát hiện một người chui ra dưới váy nàng – không sai, đó chính là Nhị gia của chúng ta.

Thế là ngày đó, gần như người toàn thành đều biết, Dương gia Nhị công tử mới ba tuổi đã biết chui vào váy đào kép để sờ đùi người ta.

Thế diện già nua của lão gia và phu nhân đều mất hết, thiếu chút nữa là tắt thở đi luôn.

Sau đó, lão gia mời đến bốn năm tiên sinh dạy học, nghiêm khắc từ ái đều đủ cả, tất cả đều vô dụng, Nhị gia không cần tốn nhiều sức liền khiến bọn họ tức giận bỏ đi hết.

Cũng may Đại gia cũng không chịu thua kém, dần dần lão gia và phu nhân không thềm quản Nhị gia nữa, mỗi tháng phát ít bạc, để hấn thích làm gì thì làm, còn bọn họ thì chú tâm vào việc giáo dục Đại gia.

À đúng rồi, còn chưa giới thiệu ta là ai.

Đã gọi Dương Nhất Kỳ là ‘Nhị gia chúng ta’, thì dĩ nhiên ta là người của Dương phủ.

Không sai, ta là nha hoàn của Nhị gia, lúc tám tuổi ta bị bán vào Dương phủ, đầu tiên là làm việc vặt ở phòng bếp, sau đó bị điều đến giúp việc trong viện của Nhị gia.

Ta là bị phu nhân tự mình điều sang – nếu như người cho rằng ta vì xinh đẹp mà bị điều sang làm nha hoàn thông phòng, thì mười phần sai rồi.

Ngược lại, ta bị chuyển sang đây là bởi vì dung mạo xấu xí.

Thật ra, cá nhân ta cho rằng mình không tính là quá xấu, chỉ là vóc dáng hơi thấp một chút, mặt hơi tròn, mắt hơi nhỏ, cánh tay hơi thô chút, trừ những điểm đó ra, thì ta là một cô nương tốt.

Nhưng vừa mới vào viện của Nhị gia, ta liền biết mình sai rồi.

Cái tướng mạo như ta đây ở viện Nhị gia căn bản không thể gọi là người được, gọi là kẻ thì có lí hơn – hơn nữa còn là một con kẻ hoang tâm thường ở trong núi.

Về sau có người nói với ta, vốn dĩ ta được điều sang, là bởi vì Nhị gia đã ngủ với tất cả nữ nhân ở trong viện. Bọn nha hoàn lục đục với nhau, không ai chịu làm việc cả.

Ngày đầu tiên ta đến, liền đi thỉnh an Nhị gia, lúc ấy Nhị gia đang uống trà, sau khi thấy ta biểu tình liền trở nên muốn bao nhiêu dữ tợn thì có bấy nhiêu dữ tợn, phát tay một cái để ta đi làm việc của mình.

Ta tự nhủ, đâu có đến nỗi như vậy chứ.

Nhưng mà, đó cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy Nhị gia.

Ta nghĩ, cũng không thể trách những nha hoàn ấy đều muốn trèo lên Nhị gia, Nhị gia xác thực rất dễ nhìn, lúc trước ta đã nhìn thấy Đại gia, mặc dù Đại gia cũng không tồi, nhưng so với Nhị gia vẫn thiếu chút ý vị.

Tuy rằng Đại gia đọc nhiều sách, lại được nhiều người thích, nhưng lại luôn luôn cho ta cảm giác có chút khô khan. Nhị gia lại khác, toàn bộ thành Hàng Châu này, ai cũng biết Nhị gia giỏi nhất là trêu đùa, đôi mắt lấp lánh như ánh sao muện, bình thường hay mặc xiêm y thoải mái, vạt áo mở rộng, cầm quạt phe phẩy đi bộ trên con đường bên cạnh Tây Hồ, mọi cô nương trên đường sẽ nhìn về phía hấn.

Dương phủ rất lớn, viện của Đại gia và viện của Nhị gia cách nhau rất xa, thế nhưng người trong phủ đều biết, người hai viện này đều nhìn nhau không thuận mắt. Hạ nhân Nhị gia chê hạ nhân Đại gia vóc người khó coi, hạ nhân Đại gia khinh hạ nhân Nhị gia thiếu dạy dỗ.

Mà ta lại hạ thấp mặt bằng tổng thể viện Nhị gia, cho nên cuộc sống ở trong viện cũng không được dễ chịu lắm.

Việc nặng nhọc dơ bẩn gì cũng đến tay ta, điều này không có gì để nói, vấn đề là những loại tội danh trên trời rơi xuống ta cũng phải gánh vác lấy.

Ví dụ như, nha hoàn Xuân Tuyết mà Nhị gia mới thu gần đây, lúc ngắm hoa ở trong vườn không cẩn thận giẫm phải chân Lục Liễu được sủng ái lúc trước. Chỉ vì chút chuyện như thế, hai cô nương lại đánh nhau trong vườn, khi đó ta đang quét rác, trong lúc rảnh rỗi, đã đứng đó hóng chuyện.

Sau đó Nhị gia tới, hai cô nương đang đánh nhau như mãnh hổ liền lập tức trở nên dịu ngoan như dê, một trái một phải dán vào người Nhị gia, người một câu ta một câu khóc lóc kể lể.

Nhị gia hai bên đều ôm lấy, dỗ dỗ bên này, lại dỗ dỗ bên kia.

Hai cô nương lại nhất định phải tranh hơn thua, đều nói mình bị đánh nhiều hơn một cái, muốn Nhị gia làm chủ. Nhị gia người nào cũng luyến tiếc không muốn đánh, nhìn quanh một vòng, vừa lúc nhìn tới chỗ ta.

Vào lúc đôi mắt như nước thu nhìn thấy ta, trong lòng ta liền lộp bộp, lập tức nảy sinh dự cảm không tốt.

Kết quả dự cảm trở thành sự thật, Nhị gia nhẹ nhàng nâng bước tiến tới, đi tới trước mặt ta, cho ta một cái tát.

Cái tát đó nói nhẹ cũng không nhẹ, nếu hỏi có nặng hay không, nếu thật có thể hình dung được, thì có lẽ Dương Nhị gia nguyện ý dùng sức mạnh nhất ở trên người Hầu Tử nha hoàn là ta đây.

Ta là một con khỉ thúc thời, cho nên trong nháy mắt khi ăn cái tát kia, ta liền lập tức quỳ xuống nhận lỗi.

Sau đó Dương Nhị gia dùng giọng nói lười nhác chỉ có riêng ở mình nói với hai cô nương kia: “Bấy nhiêu là được rồi.”

Chuyện này kết thúc tại đây.

Mãi cho đến hôm nay, ta vẫn không rõ rốt cuộc tại sao Nhị gia lại phiến ta một cái tát đó.

Có lẽ là để uy hiếp, có lẽ là để trấn an, cũng có thể là do Nhị gia thấy ta không vừa mắt, cho nên mới làm như vậy.

Có điều, đó là lần đầu tiên Nhị gia chạm vào ta.

Ta thường nghe thấy bọn nha hoàn thông phòng huyền thuyên với nhau, nói Nhị gia có bao nhiêu lợi hại, nhất là vào lúc làm những chuyện đó, quả thực thoải mái ngắt trời. Cái đêm sau khi bị ăn cái tát kia, ta có chút ngoài ý muốn nghĩ, lần này xác thực là thoải mái ngắt trời.

Sau đó có một ngày, phu nhân đại giá quang lâm, kêu Nhị gia tới nói chuyện nguyên một đêm.

Bọn nha hoàn tụ tập một chỗ đau xuân buồn thu. Ta hiếu kỳ, liền qua hỏi. Bình thường các nàng sẽ không thèm nói với ta, nhưng xem ra lần này thật sự rất thương tâm, ngay cả việc khinh bỉ ta cũng lười làm, liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện.

Vừa nghe ta đã hiểu được.

Thì ra phu nhân muốn tìm vợ cho Nhị gia.

Khi đó Đại gia thành thân đã hơn ba năm, con trai cũng đã có một đứa, Nhị gia vì còn mãi chơi, cho nên cũng không thèm để ý đến đại sự của mình. Mấy năm nay lão gia đã dần giao công việc làm ăn của mình cho Đại gia quản lý, khi mọi chuyện gần xong xuôi, mới nhớ đến việc hôn nhân của Nhị gia.

Nhị gia mặc dù ăn chơi trác táng, ham chơi lại háo sắc, thanh danh rất thối. Nhưng thế lực Dương phủ lớn, bạc xài không hết, cho nên vẫn có rất nhiều người tới cửa cầu thân.

Phu nhân hỏi ý kiến Nhị gia, Nhị gia cũng không nói gì thêm, chỉ bảo phu nhân cứ chọn người đẹp vào.

Phu nhân chỉ tiếc sắt không rèn thành thép, thả dài rời đi.

Sau đó, lão gia và phu nhân chọn cho Nhị gia con gái một nhà buôn trà.

Nhà buôn trà này cũng không vừa, rất có tiếng ở thành Hàng Châu. Con gái bọn họ năm nay vừa mới mười sáu, đang tuổi hoa.

Hai nhà sắp xếp gặp mặt nhau một lần, ngày đó Nhị gia dậy trễ, không thềm sửa soạn, cứ vậy mà đi ra.

Kết quả tiểu cô nương kia mới thoáng nhìn thấy đã bị khí chất lỗi lạc của Nhị gia hấp dẫn, vốn cha mẹ đối phương còn có chút chần chừ, nhưng vừa nghĩ đến Dương gia nhà lớn nghiệp rộng, cũng dư sức dưỡng một gã nhị thế tử^[3], thế nên cũng nhận lời.

[3] nhị thế tử: chỉ con cháu gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp.

Thế là phu nhân bắt đầu thanh lý các tiểu nha hoàn trong viện Nhị gia.

Nửa tháng đó, trong viện suốt ngày đều vang lên tiếng quý khóc sói gào, khiến ta mất ngủ mấy ngày liên tiếp, mặt càng gầy giống như khỉ.

Nhưng mà, ít nhiều cũng nhờ cái mặt khỉ này, trong thời gian quét sạch nội viện, phu nhân căn bản sẽ không nhìn tới ta, vì thế ta an an ổn ổn ở lại trong viện Nhị gia.

Trừ ta ra, trong viện Nhị gia còn có một lão bộc hơn năm mươi tuổi, ngoại trừ hai người chúng ta, trong viện ngay cả một con chuột cái cũng không có. Sai vặt, hộ viện, quản gia, thuần một màu nam nhân.

Lần này Nhị gia hết sức bất mãn.

Ai cũng biết, tính tình của Nhị gia rất khó chơi, lúc có nữ nhân dỗ dành thì không sao, lúc mà không có nữ nhân, đó quả thực là một con chó hoang đã mất dây cương – à không, ý ta chính là ngựa hoang.

Lão bộc Phùng bà hơn năm mươi tuổi tai bị lãng, thế nên chỉ còn lại ta suốt ngày bị Nhị gia dằn vặt.

Ta ở viện Nhị gia hơn hai năm, còn không bằng hai tháng tiếp xúc với Nhị gia đó. Dù cho hấn chơi chim trong viện, chơi chán xong cũng sẽ đập ta hai phát.

Ta dám phản kháng sao, đương nhiên là không dám.

Thế là suốt ngày ta bị Nhị gia lấy ra trút giận, trong lòng thầm mong mau qua năm mới.

Vì sao ta lại trông mong mau qua năm mới, bởi vì hôn kỳ của Nhị gia là ngay lúc cuối năm.

Qua năm mới, nữ chủ nhân của viện tới rồi, Nhị gia sẽ không còn sức đi đập ta nữa.

Ngay lúc ta tính ngày trôi qua, Nhị gia lại xảy ra chuyện.

Mà nói chính xác hơn, không phải Nhị gia xảy ra chuyện, mà là Dương gia xảy ra chuyện.

Lần đó lão gia vì chuyện làm ăn mà định đi một chuyến đến Giang Tô, đúng lúc Nhị gia ở nhà nhịn không nổi, đang muốn trốn đi kỹ viện thì bị bắt trở lại, lão gia nóng giận quá liền lôi Nhị gia đi cùng.

Nhưng vừa mới đi, đã xảy ra chuyện.

Cụ thể là chuyện gì, loại tiểu nha hoàn như ta này không thể nào biết hết được, ngày đó như thường lệ ta đang giặt quần áo, liền nghe thấy ngoài viện đầy tiếng kêu la thất thanh. Ta đang cảm thấy kỳ quái, liền nhìn thấy một đám quan binh vọt vào, lật tới lật lui trong phòng, hành động của bọn họ rất thô lỗ, rất nhiều bảo bối của Nhị gia đều bị đập vỡ.

Đêm hôm đó, quan binh đi rồi, ta thấy nội quyến trong phủ ôm nhau khóc lóc.

Tiếng khóc kia thê thảm vô cùng, kéo dài cả một đêm.

Ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ biết là từ ngày đó trở đi, Dương phủ đã không còn nữa.

Tòa nhà lớn bị niêm phong, một đám người chúng ta đều chuyển đến tiểu viện mà lão gia đã mua trước đó ở ngoại ô. Phu nhân triệu tập người làm lại, phát ãi người ít bạc, bảo chúng ta rời đi.

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy phu nhân mặc đồ như bần dân chúng ta, nhưng mà phu nhân chính là phu nhân, mặc cái gì thì bà cũng rất đẹp.

Lúc nhận bạc, mà xui quẻ khiến ta đã hỏi ra một câu –

“Phu nhân, Nhị gia chúng ta đâu rồi?”

Phu nhân nghe thấy lời ta hỏi, hai mắt đỏ hoe, che miệng khóc thành tiếng.

2. Chương 2

Ta không đi, ta cũng không biết rốt cuộc tại sao mình còn không đi.

Có lẽ là bởi vì ngày đó khi ta hỏi về Nhị gia, phu nhân đã rơi nước mắt.

Sau đó, toàn bộ người trong viện đều đi sạch sẽ, không chỉ hạ nhân, ngay cả gia quyến cũng đều trở về nhà cũ để nương nhờ thân thích, phu nhân cũng mang theo các vị tiểu thư rời đi, trước khi đi còn nói với ta, bảo ta hãy trông nom viện cẩn thận, mấy ngày nữa có lẽ Nhị gia sẽ trở về.

Nhưng mà Đại gia lại không đi.

Hắn nói Dương gia mà lão gia để lại không thể cứ như vậy mà sụp đổ, hắn nói phu nhân cứ trở về nhà mẹ đẻ trước, sau này sẽ đón bà ấy trở về.

Cá nhân ta cảm thấy, những lời này chỉ thuần túy là để làm phu nhân vui mà thôi.

Hạ nhân trong viện chỉ còn lại ba người, ta, Phùng bà, còn có một người làm trong viện Đại gia, ngay cả thê tử của Đại gia cũng đi rồi.

Người làm kia gọi là Nguyên Sinh, có một ngày khi đang làm việc hắn hỏi ta vì sao ở lại, ta không đáp, ngược lại hỏi hắn vì sao. Hắn nói Đại gia có ân với hắn, hắn không thể vong ân phụ nghĩa, sau đó hắn lại hỏi ta, có phải là vì Nhị gia có ân với ta, cho nên ta mới ở lại không.

Lúc đó ta liền cười ha hả.

Đừng nói là có ân, Dương Nhị gia với ta, không có thù đã là may lắm rồi.

Nhưng ta không có nói như vậy, bởi nói xong còn phải tốn công sức giải thích. Ta liền nói phải, Nhị gia có ân tựa trời biển với ta, cho nên ta cũng không thể vong ân phụ nghĩa.

Nguyên Sinh nghe ta nói như vậy, kéo ta qua một bên, nhỏ giọng nói:

“Người cũng là một người hầu trung thành, Nhị gia liền phiền người chăm sóc vậy.”

Ta sững sốt, trong lòng cảm thấy lời này chẳng giống nói đùa chút nào, bèn hỏi hắn: “Sao vậy?”

Sắc mặt Nguyên Sinh không được tốt lắm, nói với ta: “Không phải thương đội đã xảy ra chuyện sao, ta nghe nói không chỉ bỏ lỡ mỗi làm ăn, còn đụng phải kẻ thù.”

Ta hỏi hắn: “Kẻ thù gì?”

“Ai biết được.” Nguyên Sinh nói, “Làm ăn buôn bán, còn thiếu kẻ thù sao, thấy Dương gia thất thế, đang trên đường trở về liền ra tay cướp. Lão gia cũng không có cơ hội thụ thảm, liền ra đi, ôi...”

Người đừng có thở dài nữa, ta lại hỏi hắn, “Vậy Nhị gia chúng ta đâu?”

Nguyên Sinh nói: “Nhị gia được cứu một mạng, nhưng...”

Ta thật muốn cho hắn một cái tát.

“Rốt cuộc làm sao vậy?”

Nguyên Sinh nói: “Nghe nói, thân thể hình như bị tàn phế rồi.”

Câu kia khiến ta cả ngày mơ mơ màng màng.

Nguyên Sinh nói chân Nhị gia bị thương rất nặng, không thể động đậy được, hiện tại đã đỡ hơn một chút, đang trên đường trở về Hàng Châu. Ta thử tính, bị thương rất nặng là có bao nhiêu nặng? Gãy? Què?

Ngay lúc đó ta căn bản không lo lắng gì nhiều, ta chỉ nghĩ, nếu như chân bị thương, nằm trên giường dưỡng thương một thời gian, bằng vào tính khí Nhị gia, không biết ăn bao nhiêu cái đập nữa.

Cho nên ta nóng lòng chờ Nhị gia dưỡng thương sớm tốt một chút.

Sự thật chứng minh, ta đã quá ngây thơ rồi.

Ngày Nhị gia trở về, ta ra mở cửa.

Nói thật, ta không nhận ra được.

Một chiếc xe bò dừng trước cửa, đánh xe là một cụ ông, nhìn khoảng hơn năm mươi, ăn mặc rách rưới. Ta tưởng ông ấy đến xin cơm, liền nói: “Ông à ông đi chỗ khác đi, chỗ chúng cháu cũng sắp đói tới nơi rồi.”

Ông cụ khoát khoát tay, chỉ chỉ phía sau, giọng nói đặc sệt khẩu âm vùng khác, nói với ta: “Có người dặn ta đưa người này về, sau đó nhận hai lượng bạc.”

Ta nhìn ra phía sau ông ấy, trên xe bò trải rơm rạ, loáng thoáng có bóng dáng quần áo. Ta đi tới, nói: “Cái này là gì, ai bảo ông tới ả?” Ta còn tưởng rằng là ông ấy bán hàng, định bảo ông ấy đi, kết quả lại nhìn thấy có người nằm trên xe.

Ta nhìn đến có nửa nén hương, mới do dự mở miệng.

“... Nhị Nhị Nhị, Nhị gia?”

Ta không biết Nhị gia có tỉnh hay không, vì hấn mở mắt, nhưng lại không nhúc nhích, cũng không thèm chớp mắt, nhìn rất đáng sợ. Tóc hấn rối bời, gầy như que tăm, trên người đắp một lớp chăn rơm rất dày.

Ta thấy hấn không để ý đến mình, do dự định đi hấn, kết quả ông cụ kia lại bồi cho ta một câu, “Tiểu nha đầu chậm chút! Đừng làm chết hấn.”

Ta liền lập tức không vui, một người sống sờ sờ đấy, sao lại làm chết được chứ.

Chờ đến khi ta xúc chăn rơm trên người Nhị gia, ta liền hiểu ý của ông ấy.

Ta ổn định tâm tình, sau đó vào viện kêu Nguyên Sinh ra giúp đỡ.

Nhị gia được khiêng từ xe bò về phòng, dọc đường đi không hề có biểu tình gì, nếu ai không rõ còn tưởng là người giả.

Người làm việc chủ yếu là Nguyên Sinh, ta chỉ đứng cạnh giúp đỡ, đưa Nhị gia vào trong phòng, sau đó Nguyên Sinh lấy bạc đưa ông cụ.

Đợi đến tối, Đại gia trở về, thấy Nhị gia nằm trong phòng, thoáng chút nước mắt đã chảy ra. Hấn nhào tới cạnh giường Nhị gia, kêu to: “Đệ đệ của ta, đệ đệ...”

Kỳ thật ta rất muốn nhắc nhở hấn một chút, có phải trước tiên nên mời một đại phu hay không. Nhưng nhìn Đại gia khóc thật sự quá thảm, ta không mở miệng được.

So với Đại gia, Nhị gia chúng ta lại trấn định hơn, hấn mở to mắt nhìn trời, đừng nói là nói chuyện, ngay cả biểu cảm cũng không hề có.

Ta chờ ở cửa phòng, thuận tiện nhìn Nhị gia qua khe hở.

Đó có còn là Nhị gia chúng ta sao.

Rất cuộc ta đã hiểu rõ biểu tình trầm trọng của Nguyên Sinh ngày đó có nghĩa là gì. Trước khi ta còn cảm thấy Nhị gia có thể khôi phục như cũ, bây giờ nhìn thấy thân thể Nhị gia như vậy, ta cảm thấy mình thật sự là quá ngây thơ.

Nhị gia tàn phế, hơn nữa tàn phế rất nghiêm trọng.

Ta nói như thế, là bởi vì hiện tại Nhị gia chỉ còn một nửa.

Hai đùi hấn đã bị mất, trong đó bên trái đỡ hơn bên phải một chút, còn lại nửa cái đùi, mà bên phải thì ngay cả gốc đùi cũng không còn.

Bình thường ta phải ngửa đầu nhìn Nhị gia, bây giờ có lẽ hẳn chỉ ngang ngực ta mà thôi.

Sau đó, cuối cùng Đại gia cũng nhớ tới việc tìm đại phu cho Nhị gia. Hiện tại Dương gia sa sút, không thể mời được đại phu lớn nào, chỉ có một lang trung giang hồ đến đây, xốc chặn Nhị gia lên nhìn mấy lần.

Để thuận tiện cho việc chăm sóc, hạ thân Nhị gia cũng không mặc đồ. Lang trung nhìn một hồi, nói với Đại gia, mạng đã được nhật trở về, cố gắng dưỡng đi.

Đại gia tiễn lang trung, về phòng cùng nói chuyện với Nhị gia, nhưng Nhị gia lại không để ý đến.

Qua mấy ngày, không đợi được đến khi cạy được miệng Nhị gia, Đại gia lại phải đi ra ngoài làm ăn, trước khi đi nói với ta, chăm sóc tốt cho Nhị gia. Hai tháng sau hẳn sẽ trở về.

Đại gia mang cả Nguyên Sinh cùng đi, cho nên trong viện chỉ còn lại Nhị gia và ta.

A, còn có cả Phùng bà nữa.

Người xem xem, bà ấy cả ngày chẳng nói năng, ngay cả ta cũng suýt quên mất.

Nghe lời dặn của Đại gia – mà thật ra nếu hẳn không dặn, ta cũng hầu hạ Nhị gia, ai bảo ta vốn là nha hoàn chứ.

Mấy ngày hôm trước là Nguyên Sinh hầu hạ, đây là ngày đầu tiên ta vào phòng, ngửi thấy mùi ở trong phòng, quả thực là mốc meo. Ta mở cửa sổ, thuận miệng giải thích với Nhị gia ở trên giường: “Thông gió.”

Đương nhiên Nhị gia sẽ không để ý đến ta.

Sau đó ta dứt cơm cho Nhị gia, hẳn hết như người gỗ, miệng há ra ngậm lại, mắt không biết nhìn gì.

Mãi cho đến buổi tối, ta mang thuốc vào phòng, nói với Nhị gia: “Nhị gia, nô tỳ thay thuốc cho ngài.” Lúc này hẳn mới có chút phản ứng.

Ánh mắt Nhị gia giật giật, nhìn về phía ta.

Ta bước tới, định xốc chặn Nhị gia lên, động tác còn chưa xong, Nhị gia liền trầm thấp nói một câu:

“Cút.”

Kỳ thực ta đã sớm liệu được những lời này.

Làm một người hầu trung thành như lời Nguyên Sinh, đương nhiên ta không thể cút. Ta sụp mi mắt nói với Nhị gia: “Nhị gia, vết thương cần được thay thuốc, có thể hơi đau, ngài cố nhịn chút.”

Sau đó ta xốc chặn lên, liền ngửi thấy một mùi thịt thối ở bên trong.

Gã Nguyên Sinh kia căn bản không biết chăm sóc người mà.

Ta cầm thuốc, cố sức nhẹ nhàng rịn vào vết thương của Nhị gia. Trong nháy mắt khi nước thuốc rơi lên, ta nhìn thấy chân Nhị gia run lên. Sau đó ta liền bị một sức lực lớn ném sang một bên.

Người ngã, thuốc cũng đổ.

Cánh tay Nhị gia vẫn còn rất dài.

Ta ngẩng đầu, thấy Nhị gia tóc rối tung, mắt như dã thú, nhìn ta chằm chằm.

“Ta bảo người cút.”

Ta cút không – đương nhiên là không.

Tính tình bạo lực của Nhị gia ta thập phần rõ ràng, nói như thế nào thì ta làm bao cát trút giận trong viện hẳn cũng đã mấy năm. Ta rất muốn nói với hẳn bây giờ ngài đấy như vậy không đau chút nào, năm đó ngài đá ta còn ác hơn thế này rất nhiều.

Sau đó ta bỗng nhiên nhớ ra, bây giờ ta không sợ Nhị gia, là bởi vì hẳn không thể đá ta được nữa.

Ta vừa thâm nghĩ, vừa đi chuẩn bị lại thuốc, lại bước tới giường Nhị gia lần nữa.

Ngã một lần sẽ khôn hơn, lần này ta học thông minh, đứng cuối giường bôi thuốc. Cho dù cánh tay Nhị gia có dài thêm một đoạn, chỉ cần còn nằm, liền tuyệt đối không thể với tới được.

Ta thật sự rất cơ trí mà.

Ta ở đầu này vui vẻ, đầu kia Nhị gia tức giận đến run người. Hai tay hấn để tại bên người, nhìn tư thế như là muốn ngồi dậy để thu thập ta vậy.

Nhưng mà ta hoàn toàn không sợ. Bởi vì hiện tại hấn quá suy yếu, hơn nữa vết thương đứt hai đầu vẫn chưa khép lại, đen đen hồng hồng, nhìn thôi đã đau muốn chết, nếu như ngồi dậy, đụng đến vết thương, như thế chẳng khác nào là chết.

Cho nên ta an tâm bôi thuốc.

Lại nói, lúc bôi thuốc ta còn có chút xấu hổ.

Dù sao thì Nhị gia cũng không mặc gì, mặc dù ta vẫn thường bị người trong viện gọi là Hầu Tử, nhưng dù sao vẫn là một con khỉ hoa cúc^[4] chưa xuất giá, nhìn thấy thân thể trần truồng của Nhị gia, bây giờ nhớ lại vẫn có chút khấn trương.

[4] hoa cúc: nguyên văn là hoàng hoa, hoàng hoa khuê nữ: cô gái chường lấy chồng, tương tự, con khỉ hoàng hoa/hoa cúc, ý nữ chính là nàng là con khỉ chưa xuất giá í.

Chỗ đó của Nhị gia...

Ta chỉ có thể nói là rất đồ sộ.

Chẳng qua so với trước kia, hiện tại chân Nhị gia lại càng đồ sộ. Ta bôi thuốc hết sức chuyên chú, mỗi lần đụng tới mỗi chỗ khác nhau, Nhị gia liền run lên, sau đó khi thuốc đã được bôi nhiều hơn, toàn bộ móng Nhị gia cũng bắt đầu run, vừa run rẩy vừa kêu to, ngữ khí đứt đoạn.

Ta cả gan ngẩng đầu liếc mắt nhìn, sắc mặt Nhị gia trắng bệch, gương mặt dữ tợn, nổi gân xanh, khuôn mặt ướt sũng mồ hôi lạnh.

Ta đoán có lẽ hiện giờ hấn đau đến nổi sức để mắng ta cũng không có.

Thay thuốc rồi, ta xuống bếp làm cơm. Sau đó bưng vào trong phòng.

Nhị gia vẫn như con cá chết, mở to mắt nằm trên giường.

Ta múc một thìa cháo, đưa đến bên miệng Nhị gia.

Nhị gia hắt một cái bậy đi.

May mắn ta còn giữ được cái bát, mặc dù hơi nóng, nhưng mà cháo không bị đổ là được rồi.

“Nhị gia, người ăn một chút đi.”

Nhị gia: “Cút.”

Ta không biết phải làm sao nữa.

Nếu như đặt vào tình huống trước kia, Nhị gia kêu một câu cút, như vậy ta sẽ nhắc móng cút càng xa càng tốt. Thế nhưng hiện tại... Hiện tại ta cút thì Nhị gia làm sao bây giờ. Nhưng ta không tìm ra được cách nào tốt cả. Bôi thuốc có thể dùng sức mạnh, nhưng chẳng lẽ ăn cơm cũng phải như thế sao.

Chờ một chút... Dùng sức mạnh?

Không sai, chính là dùng sức mạnh

Ta để cháo qua một bên, tròng hai mắt chờ nó nguội đi. Như vậy ép ăn cũng sẽ không bị bỏng.

Một lát sau, ta thử một chút, cảm thấy gần được rồi. Bèn cầm bát bưng tới.

Có lẽ cho tới bây giờ Nhị gia cũng chưa từng nếm thử cảm giác bị một con khỉ nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt vô cùng dữ tợn, ta nói một câu – Nhị gia, đắc tội.

Sau đó, ta thật sự đắc tội hẳn.

3. Chương 3

Từ ngày đó trở đi, ta đã tìm được phương pháp để bôi thuốc và đút cơm cho Nhị gia.

Thật đáng mừng.

Sau đó Nhị gia cũng không mắng ta nữa, trực tiếp xem như ta không tồn tại, mỗi ngày một tư thế, mở to mắt nhìn trời, ăn uống bài tiết toàn bộ đều làm ở trên giường.

Nói đến việc ăn uống bài tiết này, hai chữ trước là ta chịu tội, hai chữ sau là Nhị gia chịu tội.

Hắn không xuống giường được, cho nên cách một khoảng thời gian ta phải vào hầu hạ hắn một lần.

Tiểu tiện còn chưa tính, Nhị gia vẫn còn giữ chức cá chết mà làm, ta chỉ cần cầm bô tiểu nhắm ngay phía dưới là được. Đại tiện thì tốn sức hơn. Phải đỡ Nhị gia ngồi dậy mới được.

Nói là ngồi, thật ra chính là nhấc mông lên, sau đó đặt chậu xuống dưới mông.

Bởi vì đùi phải Nhị gia chỉ còn có gốc, mông động chỉ một chút, thì sẽ chạm vào vết thương. Lại nói cái chuyện bài tiết này, như thế nào thì cũng phải dùng sức có đúng hay không, mà vừa dùng sức, thì hai bên đều đau.

Mỗi lần Nhị gia đi đại, đều run rẩy lập cập, c*t đái mồ hôi lạnh cộng thêm nước mắt. Bầu không khí trong phòng muốn bao nhiêu thắm thì có bấy nhiêu thắm.

Nhưng những ngày như vậy cũng dần trôi qua.

Một tháng sau, vết thương của Nhị gia dần dần chuyển biến tốt.

Đại gia và Nguyên Sinh còn chưa trở về, nhưng trong nhà đã không thể chống đỡ được nữa. Ta ngồi chồm hổm trong sân nghĩ ngợi, nếu như không kiếm được bạc, có lẽ bốn năm ngày sau Nhị gia ngay cả cháo loãng cũng không được húp nữa.

Thế là ta quyết định làm ít đồ đem bán.

Mà bán cái gì đây.

Suy nghĩ một hồi, ta quyết định bán đồ thủ công. Đừng thấy bộ dạng ta giống khỉ mà khinh, thật ra ta lại có một đôi tay rất khéo léo đấy.

Ban ngày ta hầu hạ Nhị gia xong, liền chạy ra ngoài ô hái một giỏ hoa cỏ, sau đó trở về viện tét lại, tét thành vòng hoa, vòng cổ, vòng tay. Hiện tại là thời điểm du xuân, mỗi ngày có nhiều công tử dẫn theo các tiểu thư ra ngoài thành dạo chơi, ta liền đứng ở cửa thành mà bán.

Việc này thì hơi mệt một chút.

Bởi vì hoa cỏ còn tươi thì mới có thể bán được, để qua đêm liền bị héo đi. Cho nên mỗi ngày ta đều phải đi một chuyến.

Thế nhưng chỉ cần kiếm ra bạc là được, cũng không thể để Nhị gia chết đói.

Ngày đó ta lại đút cơm cho Nhị gia, Nhị gia bỗng nhiên nói một câu, mở cửa sổ ra.

Ta vội vàng mở cửa, đã là mùa xuân, bên ngoài gió xuân ấm áp, chim chóc véo von, tràn đầy sức sống. Ta nhìn bên ngoài, nhất thời hốt hoảng.

Nhị gia thấp giọng nói: “Đóng cửa đi.”

Ta thè lần đầu tiên ta thật sự không nghe thấy.

Có lẽ Nhị gia cho rằng ta cố ý kháng chỉ, rống lớn một tiếng: “Ta bảo người đóng cửa –!”

Ta sợ đến giật hồn, quay người sang, thấy Nhị gia nghiêng người, nửa gương mặt chôn trong đệm chăn, nhìn rất mơ hồ.

Bỗng nhiên – trong nháy mắt đó, ta đột nhiên cảm giác Nhị gia có chút đáng thương. Ta cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra, nói với Nhị gia: “Nhị gia, nô tỳ dẫn ngài ra ngoài dạo.”

Nhị gia không thềm phản ứng với ta.

Ta đi qua, đỡ lấy vai Nhị gia, Nhị gia liền hất cánh tay.

“Đừng đụng vào ta!”

Khi đó ta thật sự là bị nhồi não, dĩ nhiên lại không nghe lời Nhị gia, kéo hẳn ngồi dậy.

Vết thương Nhị gia đã đỡ rất nhiều, thế nhưng làm sao cũng không thể đứng dậy được, vừa bị kéo dậy nên đầu hẳn vẫn còn choáng váng, ta thừa dịp hẳn vẫn còn bị choáng váng, dùng cả tay chân, kéo hẳn lên xe đẩy tay.

Khi Nhị gia tỉnh táo lại, thì hẳn đã nằm trên xe đẩy tay.

Hẳn vừa muốn phát hỏa, đảo mắt liền thấy thứ đồ ở bên cạnh mình. Đó là mũ hoa ta chuẩn bị cầm đi bán. Nhị gia hỏi: “Đây là cái gì?”

Ta thành thật trả lời hẳn.

Nhị gia không nói chuyện.

Ta cảm thấy là hẳn ngại bán thứ này quá mất mặt, thế nhưng ta cũng không có cách nào tốt hơn. Nhìn thấy hẳn không phát hỏa, ta liền đẩy hẳn ra cửa.

Mặc kệ nói như thế nào, nằm lì ở trong phòng lâu như vậy, ra ngoài phơi nắng một chút cũng tốt.

Trong thời gian ta bán mấy thứ kia, Nhị gia ngồi trên xe đẩy nghỉ ngơi.

Vốn dĩ, tất cả đều rất thuận lợi.

Thế nhưng bỗng nhiên có một nhóm người đến đây, muốn thu tiền. Ta thật sự rất khó hiểu, muốn kiểm chuyện không thể chọn ngày khác sao, cần gì phải chọn lúc có Nhị gia ở đây.

Sau này ta mới biết, người này có quen biết với Nhị gia. Trước đây khi Nhị gia vẫn còn đặc ý ở thành Hàng Châu, có không ít người nhìn hẳn không vừa mắt, lần này hẳn sa sút, liền bị người bắt nạt.

Nhóm người bọn họ quay quanh xe đẩy tay, trong miệng thì hỏi han ân cần, chẳng qua ta nhìn kiểu gì cũng thấy bọn họ đang sung sướng khi thấy người ta gặp nạn. Nhất là người đã thu xâu tiền của ta, nhìn rất tuấn tú, ăn mặc cũng rất đẹp, không biết chuyện gì xảy ra mà ánh mắt kia trông thật ác độc.

Nhị gia không nói gì, cũng không có hành động gì, cứ ngồi ở đó. Mặc dù hẳn không tỏ thái độ, nhưng ta có thể nhìn ra, hẳn đã khó chịu gần chết rồi.

Người dưới của Nhị gia được ta đắp cho một tấm thảm, sợ bị gió thổi cảm lạnh, cái kẻ thu xâu tiền kia vươn tay xúc nó lên, bọn chúng nhìn thấy người dưới ngăn cản của Nhị gia, đều sững sốt, sau đó cười ha hả.

Trong nháy mắt ta liền bùng nổ. Bất chấp tất cả, nhặt lên một cây gậy rồi quát to một tiếng, nhắm ngay kẻ thu tiền kia đập xuống. Người đó không đề phòng, khiến ta đập trúng.

Có lẽ bọn chúng không ngờ một hạ nhân lại dám làm ra loại chuyện này, ngay cả Nhị gia cũng nhìn qua đây.

Kẻ bị đánh kia sững sờ, sau đó lấy lại tinh thần, vung tay lên, chố sấn xung quanh gã liền xông lên cho ta một trận đòn hiểm.

Ta ôm đầu cuộn thành một cục, cắn răng chịu đựng.

Đạp mạnh như vậy, có nghĩa lý gì sao.

Sau đó bọn chúng đánh mệt rồi, kết thúc công việc rồi đi dạo phố. Ta nằm một hồi, sau đó bò dậy khỏi mặt đất, liếc liếc lại thấy Nhị gia mặt không biểu tình, còn có cả đôi mắt đen thùi lù kia nữa.

Ta thềm nghĩ xong rồi, lại khiến hấn mất mặt.

Trải qua một hồi dày vò, vòng hoa đều bị gãy hết, không thể bán được, đành phải về nhà.

Trên đường về nhà, Nhị gia không nói một câu, ta hơi hối hận vì đã dẫn hấn đi ra ngoài như thế này.

Nằm ở nhà mặc dù buồn bực một chút, nhưng ít nhất cũng không phải rước lấy giận dữ như thế.

Buổi tối lúc ăn cơm, lần đầu tiên Nhị gia bảo ta đỡ hấn ngồi dậy.

Trước kia mỗi lần ăn cơm hấn đều là nửa nằm để ta đút.

Ta dìu hấn dậy, Nhị gia nhìn ta. Ta biết hiện tại mặt ta nhất định rất đặc sắc, liền cúi đầu thấp xuống.

Nhị gia nói: “Ngẩng đầu.”

Ta mở đôi mắt sưng vù nhìn hấn.

Nhị gia nhìn hồi lâu, toát ra một câu: “Người là ai?”

Ta bối rối.

Lòng ta thềm nói, Nhị gia, không phải người bị cơn giận kia khiến cho ngốc đi không vậy, nhưng vẫn e dè gọi: “Nhị, Nhị gia?”

Nhị gia nhíu mày, hỏi: “Người là nha hoàn đại ca mua sao?”

Ta “...” Ta biết hấn không ngốc, là ta ngốc. Ta hít một hơi sâu, nói với Nhị gia: “Nhị gia, nô tỳ vốn là nha hoàn của Dương phủ.” Nói xong ta nghĩ ngợi, lại bổ sung thêm một câu, “Vốn là nha hoàn trong viện Nhị gia.”

Nhị gia không hề nghĩ mà đáp: “Không có khả năng.”

Ta “...” Ta đoán được nửa câu mà hấn ghen ở trong bụng vẫn chưa nói ra – Không có khả năng, trong viện ta không thể có nha hoàn có bộ dạng như vậy được.

Thế là ta hít một hơi sâu, đem chuyện làm thế nào mà ta vào viện hấn kể lại một lần.

Nhị gia nghe xong thật lâu không nói gì, nửa ngày sau, mới hỏi: “Vì sao người còn chưa đi?”

Ta ngẩn người, đứng vậy, vì sao ta còn chưa đi. Ta còn chưa nghĩ ra mình phải trả lời thế nào, Nhị gia đã lên tiếng, “Mà thôi, đưa cơm cho ta.”

Ta vô thức đem bát cơm đưa cho hấn.

Nhị gia tựa vào tường, tự mình xúc ăn.

Còn ta chỉ ngậy ngốc đứng đó.

Hấn ngồi không vững, lúc người bị nghiêng liền tự mình chống tay sửa lại, một bữa cơm này, ta không giúp được gì.

Ăn xong cơm, ta định đi rửa bát, Nhị gia lại bảo ta ở lại.

“Ngồi xuống.”

Ta liền ngồi ngay xuống.

“Người tên gì?”

“Hầu Tử.”

“...”

Nhị gia nhìn ta bằng ánh mắt phức tạp, “Tên là gì?”

Ta nói: “Nô tỳ gọi là Hầu Tử.”

Biểu tình Nhị gia như bị ghen thức ăn, sau đó nói: “Hầu Tử, trong nhà còn để dành được bao nhiêu?”

Ta nói: “Hai lượng bạc.”

Nhị gia: “...”

Ta nghĩ có lẽ con số này khiến Nhị gia có chút không chấp nhận được, vừa định trấn an hẳn rằng Đại gia đã ra ngoài làm ăn, ai biết bỗng nhiên Nhị gia lại nói: “Đủ rồi.”

Ta: “?”

Nhị gia không nói thêm nữa, hỏi ta bán những cái vòng ấy một ngày có thể kiếm được bao nhiêu.

Ta nói: “Năm đồng.”

Hàng chân mày anh khí của Nhị gia trong nháy mắt nhú lại, “Bán được bao nhiêu?”

Ta lặp lại lần nữa. Hẳn bảo: “Ngày mai người tiếp tục làm mấy thứ đó, nhưng đừng vội đi bán.”

Ta không biết Nhị gia muốn làm gì, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu với hẳn.

Nói xong mấy việc này, Nhị gia lại sai ta, đem nệm rơm ở bên ngoài vào.

Ta đem nệm rơm vào phòng, Nhị gia bảo ta trải trên mặt đất. Ta răm rắp làm theo, làm xong Nhị gia lại sai ta đi ra ngoài. Ta xuống bếp rửa bát, trong lòng cảm thấy đêm nay Nhị gia có chút kỳ quái.

Rửa chén xong, khi đi ra viện, ta lại nghe thấy trong phòng Nhị gia có tiếng động. Nhưng mà hẳn không có gọi, cho nên ta cũng không thể đi vào. Ta ngồi ở phòng bên cạnh, nghe thấy bên trong thỉnh thoảng lại có tiếng thỉnh thỉnh.

Ta nhin rồi nhin, nhưng thật sự nhin không được, liền vén mảnh giấy rách trên cửa sổ nhìn vào.

Cảnh tượng nhìn thấy khiến ta hết hồn.

Không biết Nhị gia làm cái gì mà ngã từ trên giường xuống, nằm trên mặt đất, hình như là muốn xoay người.

Ta không kịp nghĩ gì, liền vội vã vọt vào phòng, lúc ta vào hình như đã khiến Nhị gia hoảng sợ, nằm trên mặt đất trừng ta.

“Ai cho người vào?!”

Ta nói: “Nô tỳ vào hầu hạ Nhị gia.”

“Ra –!”

Ta còn đang do dự, Nhị gia đã quay mặt đi không thèm nhìn ta, “Ta bảo người ra!”

Vẫn là cái tính tình táo bạo này, ta xoay người bước ra cửa, vẫn nghe thấy tiếng động hỗn độn ở trong phòng.

Mãi cho đến đêm khuya, rốt cuộc trong phòng mới truyền ra tiếng nói.

“Hầu Tử, vào đi.”

Ta đẩy cửa ra.

Nhị gia toàn thân ướt đẫm, nằm trên nệm rơm. Giống như toàn bộ sức lực đã bị tiêu hết, hẳn hữu khí vô lực nói với ta: “Đỡ ta lên đi.”

Ta đỡ Nhị gia lên giường, Nhị gia vẫn còn thở hồng hộc.

Trong lòng ta cũng loáng thoáng hiểu được Nhị gia đang làm cái gì, do dự một lát, vẫn là nhỏ giọng nói với hẳn: “Nhị gia, nếu ngài muốn rèn đúc thân thể, vẫn nên để nô tỳ giúp ngài đi. Thứ nhất nếu nhiều người giúp đỡ thì việc rèn luyện sẽ nhanh hơn, thứ hai cũng tránh được việc va chạm, lại làm mình bị thương.”

Ta thật sự là ăn gan báo mới dám mở miệng nói ra điều này, nói xong ta liền trừng mắt chờ chết.

Ai biết Nhị gia lại nhắm mắt lại, chờ thở dốc xong, mới thấp giọng đáp một câu: “Ừ.”

Ta từ phòng Nhị gia đi ra, thăm nghĩ đêm nay xác thực Nhị gia có chút quái lạ.

4. Chương 4

Ngày hôm sau, ta nghe lời Nhị gia dặn kết vòng hoa, sau đó đặt chung với nhau. Nhị gia chọn ra mấy cái từ đồng vòng hoa đó, sau đó phân đôi, rồi bảo ta đỡ hẳn lên xe đẩy.

Ta nghĩ sau khi trải qua chuyện hôm qua, có lẽ Nhị gia không còn muốn ra ngoài nữa cơ đấy.

Hắn bảo ta đến Môn Quyên các tại thành tây, đó là cửa hàng chuyên bán phần sơn trang sức. Chúng ta đến nơi rồi, Nhị gia bảo ta đi vào gọi chưởng quầy. Chưởng quầy đi ra thấy Nhị gia ngồi trên xe, sắc mặt liền trở nên khó coi, nhưng vẫn mở lời chào hỏi.

Nhị gia để ta ngồi một bên, sau đó tự mình nói chuyện với chưởng quầy.

Ta ngồi dưới gốc cây bên cạnh, không thể nghe được bọn họ đang nói chuyện gì. Chưởng quầy kia cầm vòng hoa ta làm nhìn từ trên xuống dưới hồi lâu.

Sắp qua nửa canh giờ, ta nhìn thấy chưởng quầy kêu người làm đem vòng hoa trên xe mang vào cửa hàng, sau đó ông ta cũng đi vào. Lúc này Nhị gia mới gọi ta tới.

“Đi, về thôi.”

Ta không dám hỏi nhiều, đẩy xe trở về nhà.

Về nhà rồi, Nhị gia ném cho ta một cái túi, ta nhận lấy, bên trong là mấy cục bạc vụn. Ta kinh ngạc nhìn Nhị gia, Nhị gia nói: “Là người kiếm được.”

Đây đây đây...

Nhị gia bảo: “Sau này ba ngày giao hàng một lần, cho đến khi hết mùa hoa thì thôi. Chọn hoa đào cánh trắng, thêm một chút hoa hợp hoan, đừng dùng cành liễu.”

Ta vội vàng gật đầu, “Dạ dạ.”

Chủ tử chính là chủ tử.

Kiếm được nhiều tiền hơn, ít làm việc hơn, thời gian cũng rảnh hơn.

Hiện tại mỗi ngày Nhị gia ngoài việc ăn uống bài tiết, việc còn lại chính là rèn đúc thân thể.

Ta sợ hấn va chạm, cho nên lót thêm cỏ, trải trên mặt đất. Từ sau khi vết thương đỡ rồi, Nhị gia liền mặc quần áo vào. Để cho thuận tiện, ta cắt ống quần đi, khâu nó lại, vừa đủ để Nhị gia mặc.

Hiện tại thân thể Nhị gia không bằng lúc trước, cho nên làm gì cũng khó khăn. Mỗi ngày ta đỡ lưng hắn, giúp hắn tập ngồi, ngồi được một lát đã đến tận trưa. Ngay từ đầu, Nhị gia luôn ngã nghiêng về bên phải, sau luyện quen rồi, dần dần ngồi vững hơn.

Bây giờ Nhị gia không chỉ có thể ngồi, còn có thể chống hai tay, nhích về phía trước.

Ta hỏi Nhị gia có cần kêu thợ làm xe đẩy không, Nhị gia nghĩ ngợi, sau đó lắc đầu, nói: “Cái đó hành động quá bất tiện.”

“Vậy...”

Nhị gia dùng sức xoa xoa nửa đùi trái của mình, liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta khiếp sợ khi phát hiện trong mắt Nhị gia hiện lên do dự, đợi hồi lâu, hắn mới nghiêng mặt đi, thấp giọng nói: “Người qua đây.”

Ta đã đứng trước mặt ngài, còn đi qua gì nữa?

Nhưng chủ tử sai thì phải nghe lời, ta liền nhích về trước nửa bước. Nhị gia nói: “Người sờ thử đi.”

Ta: “?”

Nhị gia không nhịn được nói: “Sờ chân ta một cái!”

Ta không biết hắn muốn làm gì, nhưng vẫn đưa tay ra.

Hắn lấy tay mình ra, ta cẩn thận từng li từng tí chạm vào.

Đây không phải lần đầu tiên ta chạm tới chân hắn, lúc trước khi đổi thuốc cũng đã từng đụng chạm, nhưng lần đó là để trần. Hiện tại nửa đùi này mặc một cái ống quần nhỏ đã cắt vừa, so với lúc trước để trần ta còn thấy khấn trương hơn nhiều.

Tựa hồ Nhị gia cũng bị thái độ của ta lây sang, mặt hắn có chút hồng — ta cảm thấy hắn là bị ta chọc giận.

Ta nghe lời thử sờ soạng. Chân Nhị gia vẫn rất trắng kiện, một tay ta không bao trọn được. Dưới lòng bàn tay là vải, bên trong mảnh vải lại có chút gồ ghề. Ta không biết tay mình đang run rẩy, hay là chân Nhị gia đang run rẩy.

“Sờ thấy không?”

Ta giống như kẻ ngốc gật gật đầu.

Nhị gia nói: “Đi phường mộc, làm một ống trúc to cỡ đó.”

Ta: “To như thế là...”

Nhị gia tức giận đến mặt cũng đỏ lên, “Chính là to như chân ta ấy!”

“A a, dạ.” Ta kịp thời phản ứng, lại hỏi: “Vây muốn dài bao nhiêu?”

Nhị gia sắc mặt không tốt, tiện tay vung tay miêu tả, “Dài quá khó đi, khoảng hai cánh tay là được. Lại làm thêm một cây nặng gỗ.”

Ta hỏi: “Cũng ngắn như thế?”

“Hỏi vô ích!”

Ta lui ra đi làm việc, thợ mộc nghe xong yêu cầu của ta, bảo ta đứng đây chờ. Ta còn tưởng phải mấy ngày sau mới lấy cơ, ông thợ mộc đó bày ra vẻ mặt xem thường nhìn ta, “Mấy thứ đó, chỉ cần làm một chút là có liền.”

Cuối cùng ta cầm thành phẩm đi về, thăm nghĩ quả nhiên một lát thì đã có liền.

Chẳng qua... Ta vừa đi vừa nhìn mấy thứ trong tay, thuận tiện cầm cây nặng khoa tay múa chân một hồi, mới cao đến thắt lưng của ta mà thôi. Ta lại nhìn ống trúc tròn tròn kia, trong lòng nổi lên chua xót.

Nhị gia chúng ta bây giờ chỉ cao đến vậy.

Lấy về rồi, Nhị gia nhìn mấy thứ đó một hồi lâu. Thần sắc hắn bình thản, ta đứng ở một bên, không dám thở mạnh.

Nhị gia nói: “Trái lại mau đấy.”

Ta lập tức nói: “Ông thợ mộc đó rất lợi hại!”

Nhị gia không nói gì liếc ta một cái, ta cúi đầu, ngoan ngoãn cầm miệng.

Ta cảm thấy, trong lòng Nhị gia đang khổ sở. Động tác hắn mang ống trúc vào chân mình rất thô lỗ, đừng hỏi ta làm sao thấy được, ta chính là cảm thấy như thế.

Ta đi qua, giúp hắn mang vào, tay hắn run rẩy, đầu cúi thấp, ta không nhìn thấy mặt hắn.

Ta nói: “Nhị gia, ngài nhẹ tay một chút.”

Tay Nhị gia liền khựng lại, sau đó mọi việc còn lại đều do ta làm hết.

Nhị gia chống hai cái nặng dưới nách, độ dài vừa đủ.

Cũng chính là đến ngang ngực của ta.

Hắn chống hai tay, thân thể hơi lắc lư.

Sau đó ngã phịch xuống nền đất.

Ta vội vàng đi qua đỡ, Nhị gia bảo ta né ra, ta nhìn thấy hắn tự mình bò dậy khỏi mặt đất. Sau đó tiếp tục thử.

Ta cũng không biết, hiện tại Nhị gia đã đứng dậy một cách nhẹ nhàng như vậy.

Sau đó, Nhị gia suốt ngày luyện chống nạng, lúc đầu bị ngã toàn thân ứ hồng ứ xanh, chậm rãi về sau, đi đường thành thạo hơn, thậm chí còn có thể ném đi cái nạng trái, chỉ đi bằng một chân.

Đương nhiên, hậu quả của việc luyện nhiều như vậy chính là cái đùi bị mất kia bị ma sát đến máu tươi đầm đìa.

Mỗi lần đến thời gian bôi thuốc Nhị gia đau đến nhe răng trợn mắt.

Có lần ta nhịn không được nói với Nhị gia rằng luyện ít lại, từ từ rồi sẽ được.

Nhị gia lắc đầu nói: “Hàng năm vào lúc này, trà thương trong kinh đều đến Hàng Châu, đến lúc đó lá trà được giao dịch nhiều, cơ hội giao dịch cũng nhiều, ít nhất ta phải đi đường được thành thạo trước khi lúc đó đến.”

Ta không dám nói, Nhị gia ngài đã trở thành như vậy, có thể đi làm ăn giao dịch được sao.

Sau đó, Nhị gia đi lại rất thành thạo.

Đến thời gian kinh thương, bình thường có một quán trà ở cạnh Tây Hồ thường được dùng làm nơi nói chuyện làm ăn, Nhị gia cứ thường đi đến đó, gọi một bình Long Tỉnh hảo hạng, pha nước sôi xong lại ngồi đó không đi.

Trong quán có nhiều người biết trước đây hắn là nhị công tử Dương gia, bây giờ thấy bộ dáng này của hắn, liền ở sau lưng nói lời châm chọc, vô tình hoặc cố ý để Nhị gia nghe thấy, nhưng Nhị gia lại xem mình như người điếc, nhắc đùi, chống nạng, vừa khẽ hát vừa ngắm phong cảnh bên ngoài.

Ngày đó khi hắn đi vào quán trà, vừa chuyển ánh mắt, liền thấy trên cái bàn gần đấy có ba người, trong đó có hai người đang chơi cờ, hắn liền chống nạng đi qua.

Tới gần bàn, hai người nọ đều nhìn qua đây, chỉ có một ông lão, vẫn nhìn chăm chăm vào bàn cờ không nhúc nhích.

Nhị gia không cao hơn cái bàn kia là mấy, hắn dùng tay trái chống lên ghế, tay phải dùng sức, ngồi lên chiếc ghế trống.

Hai người trẻ tuổi kia nhìn thấy cảnh này, đều nhíu mày, vừa muốn đuổi người, Nhị gia đã mở miệng: “Nếu không đi mã, ba bước sau đó sẽ là tiểu tốt bức vua thoái vị.”

Cuối cùng ông lão kia cũng ngẩng đầu lên, liếc nhìn Nhị gia một cái.

“Cậu thanh niên, xem cờ không chỉ nước đi mới là quân tử.”

Nhị gia cười cười, vỗ vỗ vào vai người thiếu niên đang chơi cờ cùng ông lão kia, nói: “Tiểu tử này không dám thắng, ta chỉ điếm cho ngài, là để cứu hắn khỏi tình huống nước sôi lửa bỏng mà thôi.”

Mặt thiếu niên kia đỏ lên, lắp bắp nói: “Cái, cái gì mà không dám thắng. Lâm lão, ngài đừng nghe hắn...”

Ông lão cười ha ha, quan sát Nhị gia từ trên xuống dưới một phen, nói: “Người là con trai của Dương Huy Sơn?”

Nhị gia gật đầu, ông lão nhìn thấy chân Nhị gia, không nói gì.

Sau đó, Nhị gia và ông lão đó hàn huyên một buổi chiều, cụ thể nói gì thì ta nghe không hiểu, ta chỉ biết là xung quanh có rất nhiều người đều đang nhìn bọn họ. Cuối cùng lúc rời đi, Nhị gia nói hắn mời trà bàn này.

Rõ ràng chỉ có hai bình, lại tiêu hết số tiền tháng mà hai chúng ta đã để dành.

Ta cảm thấy thịt mình cũng đau, nhưng Nhị gia đã lên tiếng, ta cũng không dám nói gì.

Lúc rời đi, Nhị gia đi trước một bước, ta nghe thấy thiếu niên kia nói với ông lão: “Lâm lão, người đó chính là con trai thứ hai của Dương bá sao?”

Nghe thấy bọn họ nói về Nhị gia, ta bước chậm lại, lúc đi tới ngã rẽ liền nghe xong mấy câu.

Ông lão kia ừ một tiếng, thiếu niên kia cau mày nói: “Lúc ở kinh châu đã nghe về hấn, nghe nói hấn là một kẻ ăn chơi trác táng, ham chơi háo hắc, không học hành không nghề nghiệp, không coi ai ra gì, vì sao ông lại đem chuyện hàng quan trọng như vậy giao cho hấn.”

Ông lão nặng nề cười, nói: “Người cảm thấy hấn không học hành không nghề nghiệp?”

Thiếu niên ngừng lại một chút, thấp giọng nói: “Cho dù có chút thông minh, nhân phẩm cũng chỉ là hạ cấp.”

Ông lão nói: “Mẫn lang, người nói xem trên đời này, thứ gì là đáng quý nhất?”

Trong lòng ta mặc niệm, núi vàng núi bạc!

Thiếu niên kia nghĩ hết như ta, “Đáng quý nhất, đương nhiên là vàng bạc tài bảo.”

Ông lão lắc đầu.

Thiếu niên lại hỏi: “Vậy là cái gì?”

Ông lão nâng chén trà, không biết nhớ ra cái gì, thấp giọng chậm rãi cười nói:

“Thứ đáng quý nhất trên đời này, là lương tử quay đầu.”

Ngày hôm đó sau khi trở về, ta làm cơm cho Nhị gia xong, sau đó trở về phòng bếp ngồi ăn bột hồ[5]. Cũng chẳng biết Nhị gia có bị trúng gió hay không, lại không thèm gọi ta, mà tự mình đến phòng bếp, thấy ta ăn món đó, liền sững sờ tại chỗ.

[5] bột hồ/hồ dán: một loại thức ăn làm từ bột mì và nước, cũng có thể dùng để làm chất bán cố định như keo dán.

Sau đó hấn hỏi ta: “Đây là cái gì?”

Ta nói: “Cơm ạ.”

Mặt Nhị gia liền đen như đáy nồi.

Hấn đoạt lấy, mang cả bát cháo ra cùng đập. Ta sợ đến nỗi nhảy dựng lên khỏi mặt đất. Nhị gia đập xong liền ra cửa, một lát sau, mang theo một hộp thức ăn trở về, đặt ở trước mặt ta, nói một câu “Ăn”, sau đó trở về phòng nghỉ ngơi.

Ta mở hộp thức ăn ra, bên trong có ba tầng, cơm canh tráng miệng đều có đủ cả, ta nuốt nước miếng, cẩn thận dọn ra mâm ăn. Sau đó đem đồ thừa đập kỹ, để trên chạn bếp.

Buổi tối lúc đi ngủ ta nghĩ, có lẽ ta lại khiến Nhị gia mất mặt rồi.

Ngày hôm sau, ta vừa mở mắt đã nhìn thấy Nhị gia chống nạng, đứng ở trước giường ta.

Mặc dù không cao, nhưng cũng đủ khiến ta hét lên một tiếng.

Nhị gia sắc mặt khó coi vô cùng, hấn nhấc thứ gì đó từ trên mặt đất lên, hỏi ta: “Đây là thứ gì?”

Ta phát hiện gần đây Nhị gia rất thích hỏi ta vấn đề này.

Ta liếc mắt nhìn, là hộp đựng thức ăn mà Nhị gia mua về hôm qua. Ta vừa định mở miệng trả lời, bỗng nhiên Nhị gia giơ cái hộp thức ăn lên, nện mạnh xuống đất.

‘Rầm’ một tiếng, thức ăn thừa còn lại bên trong cứ như vậy mà hết ăn được, ta thầm nghĩ sớm biết như vậy hôm qua ta liền ăn hết cho rồi, đừng để lại như vậy.

Ta lại phát hiện gần đây Nhị gia cứ thích đập này đập nọ.

Nhị gia thoát nhìn có vẻ rất tức giận, toàn thân đều run rẩy, hấn chỉ vào ta, cắn răng hỏi: “Người để nó lại làm gì, có phải người cảm thấy hộp cơm Nhị gia mua phải để dành ăn đến mấy ngày hay không?”

Ta vô thức muốn gạt đầu, nhưng nhìn sắc mặt Nhị gia như vậy, vội vã đổi thành lắc đầu.

Nhị gia thật thông minh nha, hình như hấn cũng nhìn thấu được điều này, tức giận đến bàn tay cầm nạng đều trắng bệch.

Hấn gằn từng chữ: “Dầu gì Dương Nhất Kỳ ta, cũng không đến mức không nuôi nổi người!”

Nói xong hấn liền đi.

Ta nhìn nền nhà bữa bãi, thật sự mờ mịt.

5. Chương 5

Bởi vì chuyện đó, Nhị gia phát hỏa đủ nửa tháng.

Sau lại bởi vì quá bận, hấn cũng quên cả tức giận.

Hiện tại ta cơ bản chẳng thể nhìn thấy Nhị gia, mỗi ngày hấn đều đi rất sớm, về lại muộn, có khi liên tục hai ba ngày mới về ngủ một lần.

Gương mặt vốn được dương trắng của Nhị gia cũng trở nên đen đi không ít.

Chẳng qua, có một điểm biến hóa khiến ta cảm thấy tốt, đó chính là Nhị gia trở nên cường tráng hơn. Thật ra trước đây thân thể của Nhị gia cũng không phải là ốm yếu, nhưng vì bị thương, thân thể xương cốt nhìn yếu đi rất nhiều, bây giờ mới có mấy tháng trôi qua, lưng Nhị gia lại rộng ra, lồng ngực cũng rắn chắc hơn, hai cánh tay cũng trắng trẻo không ít.

Có lần Nhị gia về nhà trễ, gọi ta cùng ăn cơm, ta nói để ta lập tức đi dọn bàn, Nhị gia nói không cần, chúng ta cứ ăn luôn ở bếp cũng được. Nhị gia ngồi trên ghế, cầm bát cơm ăn từng ngụm từng ngụm, ta nhìn đến ngây ngốc.

Nhị gia buông bát, như vô ý hỏi: “Người nhìn ta làm gì?”

Ta vội vàng cúi đầu, Nhị gia nói: “Ngẩng đầu.” Giọng nói của hấn rất trầm thấp, thể nhưng không giống như đang tức giận.

Nhị gia hỏi: “Vì sao người lại nhìn ta?”

Đầu óc ta chợt lóe, mở miệng nói: “Nô tỳ thấy, thấy Nhị gia thay đổi.”

“Ồ?” Nhị gia ăn cơm no, cả người trở nên lười nhác, hấn nhìn ta, hỏi: “Thay đổi sao?”

Ta đáp: “Chính là không giống với trước đây.”

Nhị gia sững sốt, lập tức nhẹ nhàng đặt tay lên đùi mình, thấp giọng nói: “Đích xác không giống nhau.”

Ta biết hấn hiểu lầm, dùng sức xoa tay, “Không phải do... không phải do thế.”

Nhị gia nhìn ta, không nói gì.

Ta đành cố giải thích, “Nô tỳ nói thay đổi, là... là thay đổi ở những chỗ khác cơ.”

Nhị gia hỏi: “Ở đâu?”

Ta suy nghĩ hồi lâu, thốt ra: “Nhị gia đen hơn.”

Nói xong ta thật muốn ình một cái tát.

Nhị gia sững sốt, cười ra tiếng, sờ sờ mặt mình, gạt đầu nói: “Ừ, đen đi.” Hấn lại vuốt vuốt, chạm tới mảnh da chết trên mặt, hấn tiện tay lột bỏ đi, lại nói: “Cũng trở nên thô ráp hơn.”

Ta nhìn cái cầm đoan chính, nhìn gương mặt rõ ràng của Nhị gia. Hắn mặc quần áo vải thô, ngang hông đeo đai lưng, chỉ hơi cúi người, vòng eo rắn chắc kia liền khiến quần áo trở nên căng chặt.

Ta chợt bừng tỉnh, cảm thấy người mặc trường sam rộng thùng thình, ôm thiếu nữ xinh đẹp vui đùa trên thuyền hoa bên Tây Hồ năm đó giờ như chỉ tồn tại trong mộng mà thôi.

Trong lúc ta đang sững sờ, Nhị gia nhìn ta, hỏi: “Người cảm thấy, gia nào tốt hơn?”

Giọng của Nhị gia cũng thay đổi, trầm thấp hơn lúc trước, cũng càng trở nên ổn trọng. Có lúc ta sẽ có loại ảo giác, như mình đang hầu hạ lão gia vậy.

Nghe xong câu hỏi của Nhị gia, ta không hề nghĩ ngợi, đáp: “Bây giờ tốt hơn.”

Dường như Nhị gia đang khấn trương vì điều đó, sau khi nghe ta trả lời, hắn thả lỏng bờ vai, vươn tay sờ sờ đầu ta.

“Đi nghỉ ngơi đi.”

Ta mơ mơ màng màng đi về phòng ngủ.

Lại qua một thời gian, Nhị gia không ra ngoài mỗi ngày nữa.

Bởi vì mùa mưa dầm dề đã tới.

Lúc đầu ta cũng không chú ý tới, chỉ cảm thấy gần đây Nhị gia thường thích ở lì trong phòng. Sau đó có một lần, ta ra ngoài tiểu đêm, trong tiếng mưa rơi lộp độp, lại nghe thấy trong phòng Nhị gia có động tĩnh.

Ta lặng lẽ tới gần, đứng ở cửa sổ nghe, là tiếng của Nhị gia. Tiếng kêu đó quá đau khổ, thế nên ta nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ.

Ta để ô qua một bên, chọc một cái lỗ trên cửa sổ, nhìn vào.

Trong căn phòng tối đen, Nhị gia co người lại, hai tay ôm chân của mình, trong miệng cắn chặt, gặm nhẹ từng trận.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, gió lạnh thổi vào trong phòng, chợt Nhị gia ngẩng đầu lên.

Dưới ánh sáng lờ mờ, gương mặt hắn hiện lên sự đau đớn, trên mặt giống như bị mắc mưa. Thấy ta, hắn cũng không lấy lại tinh thần, hai mắt rã rời.

Đầu óc ta trống rỗng, quay đầu lại xông ra ngoài. Ta không kịp bung ô, cũng không mặc thêm áo khoác, chạy đến hiệu thuốc, đập cửa rầm rầm.

Tiểu nhị của hiệu thuốc lúc đi ra như muốn đánh người, nhưng nhìn thấy bộ dạng của ta, lại run run lui về sau một bước. Ta biết mình thoát nhìn cũng không khác gì nữ quỷ là mấy.

Lão lang trung bình dậy khỏi mộng đẹp, tính tình khó chịu, ta quỳ xuống, đập đầu trước mặt ông ấy, nói năng lộn xộn, chỉ biết lặp lại câu cầu xin ông ta, cầu ông ta cứu Nhị gia ta. Nửa nén hương qua đi, cuối cùng ông ta cũng kê phương thuốc, cầm bao thuốc đưa cho ta.

Ta sợ thuốc bị mưa xối ướt, liền bọc vào quần áo mình, chạy như điên về nhà.

Sắc thuốc xong, ta cẩn thận từng li từng tí bón thuốc cho Nhị gia.

Sau đó, Nhị gia vốn trở nên cường tráng trong mắt ta, lại giống như một đứa trẻ yếu đuối, ngã vào lòng ta ngủ thiếp đi.

Hôm sau, Nhị gia đỡ hơn.

Hắn nhìn ta, thật lâu không nói gì.

Tối hôm qua lăn qua lộn lại nhiều lần như vậy, quần áo ta đến giờ vẫn còn ướt, tóc dãn từng vạt trên da đầu, đầu gối và trán bùn máu lẩn lộn.

Có lẽ do vết thương, mắt Nhị gia hơi đỏ hoe.

Hắn vẫy vẫy ta, thấp giọng nói: “Tới đây.”

Người ta dơ dáy muốn chết, không dám đi qua, đành nói với Nhị gia, ngài để nô tỳ đi thay đồ trước đã.

Nhị gia nhìn ta, đôi môi phát run, cuối cùng lại gật gật đầu.

Càng lúc ta càng không hiểu Nhị gia.

Sau đó, Nhị gia khỏi bệnh rồi, con người lại bắt đầu trở nên linh hoạt.

Lúc này, Đại gia cũng đã trở về.

Đại gia lúc trở về còn thảm hại hơn nhiều so với Nhị gia khi bị thương. Hắn được Nguyên Sinh dìu, tiều tụy đi vào nhà. Ta bị hoảng sợ, Nguyên Sinh kéo ta qua một bên, nhỏ giọng nói: “Đại gia bị người ta lừa, tiền vốn bị lừa hết không còn gì cả.”

Nói xong, hắn nhìn chung quanh, kỳ quái nói: “Ôi? Sao trong nhà lại thêm nhiều thứ thế này?”

Ta không nhận được thẳng sống lưng, nói: “Nhị gia mua!”

Nguyên Sinh thất kinh.

Ta đem sự tình mấy tháng nay kể lại với Nguyên Sinh, hai trong mắt của Nguyên Sinh trừng đến nỗi thiếu chút nữa là rơi ra ngoài. Vừa định nói gì đó, Nhị gia từ bên ngoài trở về, thấy ta và Nguyên Sinh đứng trong góc nói chuyện, trong nháy mắt mặt hắn tái đi.

Ta vội vàng vỗ vỗ tay Nguyên Sinh, ý bảo chủ tử tới, đừng nói chuyện nữa.

Nhị gia nhìn thấy xong, mặt lại càng thêm tái.

Thế là hậu quả của việc nói chuyện phiếm sau lưng chủ tử chính là, buổi tối Nguyên Sinh không có cơm ăn.

Vì sao ta lại có?

Ta cũng không biết.

Nhị gia biết Đại gia bị lừa, sắc mặt cũng khó coi, hắn kêu Đại gia vào phòng, nói chuyện cả một buổi sáng.

Lúc đi ra, thái độ nói chuyện của Đại gia với Nhị gia giống như trước đây khi nói với lão gia vậy.

Ta đứng xa xa nhìn, Nhị gia mặc dù thấp hơn người khác một nửa, thế nhưng ta vẫn cảm thấy người chúng ta cần ngừa đầu nhìn chính là Nhị gia.

Sau đó, Đại gia liền ở nhà, đổi lại là Nhị gia đi ra ngoài.

Cứ như vậy, hắn đi suốt hai tháng.

Dần dần, trong nhà cũng phát sinh biến hóa.

Vào cuối năm, chúng ta chuyển sang nhà mới, mặc dù không lớn bằng Dương phủ trước đây, nhưng cũng rộng rãi thoáng mát không ít, lại có thêm không ít hạ nhân, chỉ tiếc lúc chuyển nhà, lại không có Nhị gia.

Không biết lúc đi Nhị gia đã nói gì với Đại gia, Đại gia lại không cho ta làm việc, trái lại thường xuyên cho ta rất nhiều đồ mới.

Nguyên Sinh nói: “Người hết khổ rồi.”

Ta không hiểu như thế là có ý gì.

Lại sau đó, Nhị gia trở về một lần, nhưng lại vào ban đêm, trời còn chưa sáng liền đi. Sau khi ta thức dậy, Nguyên Sinh nói với ta, Nhị gia đợi ở trong phòng người một đêm.

Ta không biết vì sao Nhị gia lại không gọi ta dậy.

Lại qua hơn nửa năm, Nhị gia lại trở về.

Lần này trở về, toàn bộ thành Hàng Châu đều bàn luận về Nhị gia.

Bọn họ gọi Nhị gia bằng một danh hiệu – “Một nửa tài thần”.

Ta nghĩ tài thần thì tài thần là được rồi, vì sao còn thêm một nửa vào.

Chẳng qua đối với chuyện này Nhị gia cũng không hề quan tâm.

Lúc hắn trở lại chính là cuối thu, ta đang quét dọn viện. Mặc dù quản gia không cho ta làm việc, nhưng ta vẫn nhớ kỹ bổn phận của mình là một nha hoàn, mỗi ngày đều phải làm việc mới có thể đi ngủ. Ta quét lá cây rụng trên mặt đất, quay đầu lại, đã thấy người ngồi trên ghế đá ở đằng kia.

Ta cũng không biết Nhị gia ngồi đây từ lúc nào, thậm chí trong tay còn cầm một bình trà.

Hắn mặc một chiếc áo trong bằng tơ lụa, bên ngoài là áo choàng màu đen, tóc bó cao, trên ngón cái mang một nhẫn ngọc bích xanh lục, mặc dù vô cùng đơn giản, nhưng lại quý khí không nói nên lời.

Ta nói: “Nhị gia ngài đã về rồi.”

Hắn nhàn nhạt ừ một tiếng, vẫn cứ nhìn ta.

Ta nhìn chung quanh, nói: “Nô tỳ đi tìm quản gia.”

Hắn không cho ta đi, nói với ta: “Tới đây.”

Ta đi tới, Nhị gia nhìn cái chổi trong tay ta, hỏi: “Đây là cái gì?”

Thì ra Nhị gia vẫn còn thích hỏi mấy cái vấn đề này.

Ta nói: “Là cái chổi.”

Nhị gia hơi hợt nói, “Ném đi.”

Không thể ném lung tung trước mặt chủ tử, ta liền đem chổi để qua một bên. Sau đó cung kính đứng ở bên người Nhị gia.

Nhị gia trên dưới nhìn ta một phen, mới nói: “Tối nay thay bộ đồ khác, cùng gia ra ngoài.”

Ta nói dạ.

Đợi đến tối, khi ta đứng trước mặt Nhị gia, Nhị gia sắc mặt cứng ngắt nói với ta: “Ta không có bảo người phải thay từ bộ đồ rách rưới này sang bộ đồ rách rưới khác.”

Ta a một tiếng, do dự định quay về thay lại, Nhị gia xua tay nói: “Khỏi cần, đi thôi.”

Bên Tây Hồ vô cùng náo nhiệt, ta nhìn từng chiếc thuyền đẹp đẽ trong hồ kia đến ngây người, Nhị gia dẫn ta đi lên một cái lớn nhất trong số đó. Còn chưa lên thuyền, bên trong đã có người ra nghênh đón, cười đến mắt cũng chẳng thấy đau.

“Ai ôi, Nhị gia, chúng ta trông ngài mãi đây.” Vài người nghênh Nhị gia vào thuyền, ta theo ở phía sau.

Đây là lần đầu tiên ta lên thuyền hoa đấy, bên trong sa hoa lại sáng rực, bày đầy trang sức vàng xanh rực rỡ. Trong thuyền kê hai cái bàn, có không ít ca cơ xinh đẹp đang đánh đàn ca hát.

Ta liếc mắt một cái, nha hoàn sai vặt trong thuyền đều đang cung kính đứng một bên, ăn mặc tuyệt không hề lôi thôi lếch thếch.

Rốt cuộc ta cũng biết vì sao Nhị gia lại bảo ta đi thay quần áo, lại lại khiến hắn mất mặt nữa rồi.

Mặc dù mất mặt, nhưng bổn phận nha hoàn thì cũng phải hoàn thành, ta đứng vào hàng với nha hoàn sai vặt khác, cung kính cúi đầu chờ gọi.

Lúc ta nhìn qua, lại thấy mấy tiểu nha hoàn bên cạnh nhìn ta đầy kỳ quái.

Quả nhiên, ta không thích hợp xuất hiện ở đây mà. Ta có chút áy náy nhìn về phía Nhị gia, đúng lúc đó Nhị gia cũng đang nhìn ta, ánh mắt hắn rất kỳ quái, dường như đang nói, người đến đó làm gì vậy.

Hắn nhấc tay lên, “Tới đây.”

Ta không còn cách nào khác, đi ra đứng ở phía sau hắn.

Nhị gia vẫn chưa chịu xong, còn vỗ vỗ vị trí bên cạnh hắn.

Ta không hiểu.

Nhị gia ngay cả thở dài đều lười làm với ta, một nam tử ở bên cạnh biết sát ngôn quan sắc, liền vội vã cười nói với ta: “Hầu cô nương, mau ngồi xuống đi.”

Hầu cô nương?

Ta chờ mặt ngồi xuống.

6. Chương 6

Đêm đó trôi qua một cách khó hiểu.

Thật nhiều người cung kính cười với ta, còn có không ít nha hoàn gấp đồ ăn cho ta nữa.

Ta muốn nói rằng ta và các người đều là nha hoàn giống nhau, các người đừng có gấp đồ ăn cho ta nữa.

Nhưng ta không dám nói, trường hợp này, ngay cả cơm ta đều ăn không vô, sao còn dám nói chuyện.

Từ đầu tới cuối Nhị gia đều ngồi ở một bên, cười nói xã giao với mọi người xung quanh. Nhị gia mặc dù cười, thế nhưng không chút lỗ mắng, trái lại thập phần trầm ổn, người xung quanh nói chuyện với hắn đầy cung kính, mà hắn cũng không hề tỏ ra kiêu ngạo.

Bọn họ nói cái gì, ta nghe nhưng lại không hiểu.

Sau đó, qua ba tuần rượu, một người từ bàn khác bỗng tới đây, hắn đến trước mặt Nhị gia, quỳ ‘phịch’ xuống đất.

Ta tập trung nhìn vào, ôi kìa! Đây chẳng phải là cái gã công tử bao vây Nhị gia, lại còn đánh ta lúc trước đó sao.

Hắn quỳ trên mặt đất, sống lưng không cong. Nhìn qua có vẻ như đã uống nhiều rượu, sắc mặt đỏ bừng. Hắn nhìn Nhị gia, nói: “Dương nhị gia, ta không biết hôm nay người mời ta đến là có ý gì, nhưng có một câu, ta không thể không nói!”

Người muốn nói gì thì nói đi, la hét gì chứ.

Nhị gia bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Nói.”

Người nọ kích động đến lỗ mũi nở to ra, hắn lớn tiếng: “Lúc trước Nhị gia gặp nạn, Vương gia ta không đưa tay giúp đỡ, Vương Chí ta lại còn lợi dụng ném đá xuống giếng là không đúng. Bây giờ Nhị gia phát đạt, chúng ta quân thương lộ của cả nửa Giang Nam, không trợ giúp lại Vương gia ta cũng là lẽ dĩ nhiên! Thế nhưng –!!”

Vương Chí thật sự uống quá nhiều, người trong thuyền đều nhìn hắn, hắn nhìn chằm chằm vào Nhị gia, nói: “Thế nhưng! Vương Chí ta không hối hận –!” Trong giọng nói của hắn thậm chí đã lẫn tiếng nức nở, “Ta không hối hận! Năm đó người ở Quê Hoa lâu say rượu gây sự, cắt đứt mái tóc dài của thê tử ta, tròn nửa năm thê tử ta không dám ra ngoài, cũng chưa từng nở lấy một nụ cười, người, người còn nhớ rõ không –?!”

Ta im lặng, len lén liếc mắt nhìn Nhị gia, Nhị gia lại không có biểu tình gì cả.

Sau cùng Vương Chí hét to một câu: “Cho nên ta không hối hận! Dương Nhất Kỳ, Vương gia chúng ta làm ăn buôn bán nhỏ, không có sự trợ giúp của người làm sao có thể sống –!”

Cuối cùng Nhị gia mới mở miệng.

“Vậy bây giờ, sao người phải quỳ trước ta?”

Tất cả mọi người im lặng, Vương Chí cũng im lặng.

Nếu không cần trợ giúp, thì quỳ làm gì.

Vương Chí gặp người khóc lớn, người trên thuyền đều nhìn hắn.

Nhị gia đẩy ghế ra, đứng trên mặt đất. Hắn không dùng nạng, một tay chống bàn, một tay đỡ vai Vương Chí.

“Đứng dậy đi.”

Vương Chí không động dậy.

Nhị gia lại dùng sức, “Vương công tử, đứng dậy đi.”

Vương Chí ngẩng đầu nhìn Nhị gia, rớt cuộc đứng dậy.

Hắn vừa đứng lên, Nhị gia lại thành người thấp nhất thuyền. Có người định qua đây dìu hắn về chỗ ngồi, Nhị gia lại lắc đầu, tự mình rót một chén rượu, xoay người, thấp giọng nói với mọi người:

“Các vị, hôm nay mời các vị đến đây, có người lúc trước quen ta, cũng có người mới quen. Có người từng giao ân tình, cũng có người từng kết thù hận. Chén rượu này, ta kính những người đã từng giao ân.”

Nhị gia uống cạn chén rượu, xong ném cái chén đi, tự mình đi tới trước một bước, ngẩng đầu rồi nói:

“Cái dập đầu này, ta dập trước những người từng kết thù hận.”

Lời vừa dứt, không ai kịp phản ứng, Nhị gia đã cúi đầu, trán đụng xuống tấm ván dưới thuyền, ‘cộp’ một tiếng. Hắn chỉ còn một nửa đầu, cái đụng đầu này thật không dễ làm chút nào.

Tất cả mọi người đều sợ ngậy người, trong đó có ta.

Ai dám nhận cái dập đầu này của Nhị gia chứ, đừng nói ta chỉ là một đứa nha hoàn, người đang ngồi ở đây đều đang có việc cầu Nhị gia, cũng không dám nhận, vội vã nhao nhao đứng dậy. Không có ai ngờ đến tình huống như vậy, cho nên cũng không dám mở miệng.

Nhị gia đứng dậy, thần tình vẫn như trước không hề thay đổi, hắn lại rót một chén rượu, nói với mọi người: “Ta Dương Nhất Kỳ giao dịch làm ăn, chỉ dựa vào ba điều –!”

“Can đảm, đầu óc, và chữ tín.” Giọng nói Nhị gia trầm ổn, ánh mắt trong trẻo. “Lúc trước ta đã phạm nhiều sai lầm, cho nên trời mới trừng phạt ta. Nếu chư vị chịu cho ta cơ hội, tin ta một lần, vậy sau này mọi người có phúc cùng hưởng, có tiền cùng nhau kiếm, Dương Nhất Kỳ tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người.”

Nhị gia chính là Nhị gia, rất biết nói năng, chỉ cần mấy câu, dưới chỗ ngồi đã có mấy người phải khóc.

“Về phần người.” Nhị gia nhìn về phía Vương Chí, ngón tay mang chiếc nhẫn ngọc chỉ về phía ta, thấp giọng nói: “Người còn nhớ nàng không?”

Vương Chí nhìn ta, gật đầu.

Nhị gia thần nhiên nói: “Cho nàng ba cái dập đầu, cầu xin nàng một câu ‘Không có việc gì’, chuyện ngày ấy xem như đã qua.”

Vương Chí đi tới trước mặt ta, ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống, dập đầu ba cái, ta hoảng loạn nhìn Nhị gia, Nhị gia không tỏ vẻ gì cả. Ta thử nói: “Không không không, không có việc gì đâu.”

Vương Chí đứng dậy, Nhị gia hướng hắn gật gật đầu.

Trên đường trở về, Nhị gia kêu ta vào trong kiệu, nói: “Uất ức cho người.”

Ta khiếp sợ, đây vẫn là lần đầu tiên ta được công tử người ta dập đầu, ta nói không uất ức. Nhị gia cười, nói: “Tới đây ngồi đi.”

Ta ngồi sát vào một chút, không dám ngẩng đầu nhìn Nhị gia, vẫn cứ cúi đầu. Nhị gia nói: “Người cứ hay cúi đầu, nhìn cái gì đấy?” Ta nói lung tung: “Nhìn nhẫn.” Nhị gia gỡ cái nhẫn ra, bỏ vào tay ta, “Người thích cái này? Cho người.”

Ta nào dám nhận, lắc đầu nói: “Nô tỳ chỉ, chỉ nhìn nhìn thôi ạ.”

Nhị gia kéo tay ta qua, đem nhẫn thả vào tay ta. Một màu xanh biếc, vẫn còn mang theo hơi ấm trên người Nhị gia. Ta cầm ở trong tay, không dám nói tiếp nữa.

Lần này Nhị gia trở về, liền ở lại nhà. Nhị gia chuyển sang một ngôi nhà lớn hơn, không khác Dương phủ lúc trước là mấy. Phu nhân và các tiểu thư cũng được đón trở về. Trong phủ loáng cái đã trở nên náo nhiệt hơn nhiều.

Người lúc trước không được để ý nhất là Nhị gia, bây giờ đã là chủ nhân trong phủ, trừ bỏ phu nhân, mọi người khi gặp đều phải tôn xưng một tiếng ‘lão gia’.

Sau đó, quản gia lại chiêu thêm mấy tiểu nha hoàn vào. Ta vừa nhìn liền biết, đây là để đưa vào viện Nhị gia.

Ngày đó ta ngồi trong sân thật lâu, nhìn mặt trăng phát ngốc.

Ta thử tính toán, hiện trong tay mình có bao nhiêu ngân lượng.

Tính cả nửa ngày, cuối cùng lại ra một kết quả khiến ta mừng rỡ. Thì ra mấy năm qua, ta tích lại cũng xem như một người giàu có.

Không phải, là một phú hầu.

Tiếp qua mấy ngày, ta bắt đầu đổi tiền thành ngân phiếu, đem xiêm y trang sức mà Nhị gia cho trước đây đổi thành bạc vụn. Chỉ có cái nhẫn ngọc kia, xinh đẹp như vậy, làm thế nào ta cũng thấy tiếc, cho nên để vào trong bọc.

Khế ước bán thân của ta vẫn còn ở chỗ phu nhân, ta liền đi tìm phu nhân, nói nguyên do với bà, rồi đưa tiền cho bà ấy, muốn bà trả thân tự do ình.

Phu nhân nhìn ta, nhẹ giọng nói: “Khế ước bán thân đó đâu còn nữa, năm đó khi gặp chuyện không may, đã sớm thất lạc.”

Ta ngẩn ra, sau đó nói: “Vậy nô tỳ đi đây, sau này phu nhân hãy bảo trọng thân thể.”

Phu nhân không nói gì, ngồi ở trong đình, cúi đầu lau nước mắt.

Điều này khiến ta đi cũng không đành, ta đi qua đỡ bà ấy, nói: “Phu nhân người đừng khóc.”

Phu nhân khóc nức nở, nói: “Kỳ nhi đáng thương của ta...”

Nhị gia?

Ta hỏi: “Nhị gia làm sao ạ?”

Phu nhân lắc đầu, cứ lẩm bẩm: “Kỳ nhi đáng thương của ta, Kỳ nhi đáng thương của ta...”

Ta cũng không biết rốt cuộc vì sao bà ấy lại khóc, ta nói với bà ấy: “Phu nhân, người đừng khóc, Nhị gia chúng ta bây giờ rất tốt.”

Phu nhân mặc kệ ta, cứ ngồi khóc một mình. Ta đỡ không được, đành thở dài, xoay người chuẩn bị rời đi.

Ta vừa quay người lại, đã thấy Nhị gia chống nạng, đứng cách đó không xa, nhìn chăm chăm vào cái bọc trong tay ta. Lão quản gia nơm nớp sợ hãi đứng một bên, toàn thân run run.

Ta đi tới thỉnh an, nói: “Nhị gia, nô tỳ phải đi rồi.”

Nhị gia cười cười với ta, nói: “Tốt lắm.”

Ta sững sốt, lập tức có chút không vui. Nói như thế nào thì ta cũng coi như là người đồng cam cộng khổ với ngài rất nhiều năm qua, mặc dù chỉ là một tiểu nha hoàn, nhưng cũng không đến mức phải dùng cái ngữ khí này chứ.

Đương nhiên, ta cũng không dám biểu hiện sự bất mãn của mình, nói với Nhị gia: “Vâng, Nhị gia bảo trọng.”

Nói xong, ta đi lướt qua bên cạnh hắn, đi được một khoảng xa, mới lén quay đầu lại, Nhị gia vẫn còn đứng đó, mà quản gia đã quỳ gối bên cạnh Nhị gia, không biết đang nói cái gì.

Ta cứ cảm thấy, lưng Nhị gia có chút cong.

Sau đó ta lập tức lắc đầu.

Sao có thể chứ.

Ta mượn một tiếc xe bò, chuẩn bị trở về quê cũ.

Kết quả đi chưa được ba ngày, liền bị quản gia chặn lại.

Ông ta nhìn thấy ta mà như nhìn thấy mẹ ruột mình, nhào tới quỳ xuống. Toàn bộ người trong khách điếm đều nhìn về phía này. Ông ta nói: “Cô nương à, cô trở về đi –! Cầu cô mau trở về đi!”

Ta hỏi: “Ông làm sao vậy?”

Quản gia nói năng lộn xộn hồi lâu, cuối cùng ta mới tổng kết thành một câu –

Nhị gia bị bệnh.

Ta là xe bò trở ra, xe ngựa trở lại. Trên đường về ta nói với quản gia, “Mới có ba ngày, ấy thế nào liền bị bệnh rồi?”

Quản gia vẻ mặt u sầu, “Ôi, là ta đa sự, là ta đa sự.”

Đáp phi sở vấn, ta lại nói: “Rốt cuộc là bệnh ra sao?”

Quản gia thở dài thật dài, nói với ta những lời thật thâm sâu:

“Cô nương, Nhị gia trong lòng có khổ a.”

Ta không thềm hỏi nữa.

Trở lại phủ, tất cả mọi người đều nhìn ta chằm chằm, ta rụt cổ đi vào viện Nhị gia, quản gia đưa đến cửa viện, liền lui ra.

Viện rất lớn, nhưng lại không có một bóng người.

Trong lòng ta có chút oán giận quản gia, uống công ông chiêu nhiều nha hoàn như vậy, sao ngay cả một người hầu hạ cũng không có.

Ta đến trước phòng Nhị gia gõ gõ cửa, nói: “Nhị gia, ngài ở trong đó sao?”

Bên trong không có tiếng đáp lại.

Ta sợ hấn gấp chuyện không may, trực tiếp đẩy cửa ra.

Trong phòng, Nhị gia mặc áo ngủ, nhắm mắt nằm ở trên giường. Ta mới nhìn thấy hấn trong lòng liền xót xa, không giả, là bị bệnh thật.

Ta đi qua, nhẹ giọng nói: “Nhị gia, ngài cảm thấy sao rồi, để nô tỳ cho người đi mời đại phu.”

Nhị gia chậm rãi mở mắt ra, nhìn ta, giọng nói khàn khàn: “Người còn quan tâm đến chuyện sống chết của ta làm gì.”

Ta há miệng, lại không nói gì.

Ta không biết phải nói gì.

Nhị gia vươn một tay, ta theo bản năng nắm lấy. Bàn tay Nhị gia rất lớn, trên đó đầy vết chai thô cứng. Ta không biết trước đây tay của lão gia ra sao, có phải cũng giống như Nhị gia, nhận hết bao sương gió hay không nữa.

Tay kia của hấn che hai mắt của mình, thanh âm khàn khàn, nói:

“Tiểu Hầu Tử, đừng đi có được không? Người đi rồi, gia liền chịu không nổi...”

Kiếp này, Nhị gia đã nói một câu khiến ta khó chịu nhất, chính là câu này. So với lúc trước, khi bị hấn đánh đá, còn đau hơn nhiều.

7. Chương 7

Thế nhưng ta lại nói với hấn: “Nhị gia, ta không thể ở lại được.”

Tay Nhị gia vẫn che trên mắt, nghe xong lời ta nói, hấn không mở miệng, cũng không buông tay ra.

Ta nói tiếp: “Nhị gia, ngài nên đem những điều cần phân phó nói với quản gia cả đi, nếu không sợ rằng ông ấy không thể hầu hạ ngài chu toàn được.”

Nhị gia vẫn không động đậy.

Ta liền tự mình làm chủ, gọi quản gia vào, quản gia nắm tay, đứng ở một bên.

Ta nói với ông ấy: “Quản gia, những điều ta sắp nói xin ông nhớ kỹ một chút.”

Quản gia gật đầu bảo được, “Cô nương muốn nói gì?”

Ta nói: “Chân Nhị gia đã đỡ hơn nhiều rồi, thế nhưng khi vào ngày mưa dầm sẽ thường xuyên bị đau, ông nên chuẩn bị khăn ấm trước để đắp lên. Có một tiệm thuốc bắc, tên là ‘Hồi Xuân đường’, mặc dù chỉ là hiệu thuốc nhỏ, nhưng lang trung ở đó có tay nghề rất tốt, hơn nữa mấy năm nay vẫn là người chăm sóc chân cho Nhị gia, có vấn đề gì có thể đi tìm ông ấy.”

“Cái ống trúc để gắn vào chân kia ba tháng phải đổi một lần, thợ ở phương mộc ngay cửa thành biết làm cái này, vải để bao chân không nên dùng tơ lụa, dùng vải thô tốt hơn. Quần áo của Nhị gia phần dưới nách nên làm dày hơn một lớp, còn quần nhỏ ta đã để lại ở chỗ phu nhân rồi.”

“...”

“Nhị gia ăn uống không kiêng cử gì, nhưng khẩu vị của hắn hơi mặn, lão lang trung đã bảo không được ăn đồ cay độc, cho nên ông hãy bảo phòng bếp tận lực dùng bỏ ớt vào được.”

“Buổi tối ông nên chú ý nhiều hơn một chút, có đôi khi Nhị gia ngủ không yên, thích ngồi trong sân uống rượu. Chẳng qua hắn uống không nhiều, ông cũng đừng quấy rầy hắn, chỉ cần lén tránh ở phía sau trông chừng, đừng để cho hắn bị thương là... Quản gia?”

Ta vừa mới nói mấy câu, đã nhìn thấy quản gia lão lệ tung hoành, quỳ xuống đất.

“Cô nương à –”

Ta không biết rốt cuộc quản gia đã xảy ra chuyện gì, trước đây lão gia còn sống ta cũng không biết ông ta lại thích khóc như vậy.

Ta quay đầu, định nhờ Nhị gia an ủi ông ta mấy câu, nhưng Nhị gia vẫn giữ nguyên tư thế, không hề động đậy. Trong nháy mắt ta cảm thấy dường như mình đã trở về mấy năm trước, khi Nhị gia mới bị thương được đón về tới nhà, bộ dáng kia hệt như sống không ra sống, chết cũng chẳng ra chết.

Ta lắc lắc người Nhị gia, nói: “Nhị gia, ngài làm sao vậy?”

Nhị gia không động đậy, bàn tay đắp lên mắt, chỉ để lộ cái miệng đang mím chặt.

Quản gia ở một bên nói: “Từ lúc cô nương đi rồi, đã ngày nay lão gia không ăn gì cả.”

Ta mở to mắt, hỏi Nhị gia: “Sao Nhị gia lại không ăn gì cả?”

Quản gia dập đầu một cái, sau đó đứng dậy, nói: “Cô nương, ta già rồi, không thể nhớ nổi mấy thứ đó, cô vẫn nên tự mình nhớ thì hơn.” Nói xong ông ta liền đi ra.

Ta sợ ngáy người, như vậy mà cũng làm quản gia được sao?

“Tiểu Hầu Tử...” Nhị gia mở miệng, ta vội vàng tập trung sự chú ý vào hắn. Ta nói: “Nhị gia, ngài có muốn ăn chút gì không, để nô tỳ gọi người đi làm.”

Nhị gia như nghĩ ngợi, rồi nói: “Mì.”

“Được! Ngài chờ một chút.”

Ta đi nhanh xuống bếp làm một bát mì, dọc đường trở về, tất cả mọi người đều nhìn ta, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng. Ta bị luồng nhiệt này lây nhiễm, thâm nghĩ mặc kệ dùng cách gì, đều phải dứt hết bát mì này cho Nhị gia mới được.

Ta lại nhớ đến trước kia khi Nhị gia không chịu ăn, còn buộc ta phải dùng tới sức mạnh.

Hiện tại thì không được, cánh tay kia của Nhị gia, sờ cái thôi là ta đã nát bấy.

Nhưng mà lần này Nhị gia lại đặt biệt phối hợp, ta bưng mì qua, hấn gấp hai đũa liền hết trơn.

Nhìn hấn có sức lực ăn, trong lòng ta rất khoan khoái.

Nhị gia ăn xong, nhìn vào cái bát, thấp giọng hỏi: “Người còn nhớ thời gian trước đây khi chúng ta ăn mì không?”

Ta nói nhớ, khi đó hấn về nhà vào ban đêm, buổi tối chúng ta thường cùng ngồi trong phòng bếp ăn mì sợi. Hiện tại mặc dù vẫn là ăn mì, nhưng cái bát này lại là bát ngọc.

Nhị gia nói: “Mấy ngày nay người đi rồi, ta vẫn nhớ đến bát mì này.”

Ta nói: “Nếu Nhị gia thích ăn mì, liền bảo quản gia làm cho ạ.” Để mình đói thì có gì tốt chứ.

Nhị gia cười khỏ một tiếng, nói: “Có đôi khi, ta thật không biết là người ngu thật, hay là giả ngu nữa.”

Ta không nói chuyện.

Nhị gia dựa vào đầu giường, nhẹ giọng nói: “Năm đó có một lần đi đến Giang Tô, đụng phải một trận mưa lớn, thương đội bị kẹt trong núi không ra được.”

Ta không biết vì sao Nhị gia bỗng nhiên đề cập đến chuyện này với ta, nhưng mà ta vẫn im lặng nghe.

Nhị gia vỗ vỗ chân mình, nhìn ta, nói:

“Khi đó gia bị mất cái ống trúc, cứ như vậy mà đi. Buổi tối tránh trong một cái sơn động, lạnh đến chết người. Mọi người sợ cứ như vậy mà chết tại đó, liền nói chuyện phiếm để động viên nhau. Lúc đó một người ngồi bên cạnh ta liền hỏi, ‘Người đã như vậy, sao lại còn đi làm gì.’ Ta nói với hấn ta phải kiếm tiền. Người nọ cười, nói ‘Cũng đúng, nếu không vì tiền, ai lại muốn khổ cực đi ra ngoài như vậy chứ.’ Ta lại nói với hấn, ta kiếm tiền, nhưng không phải vì tiền. Hấn hỏi ta có ý gì...”

Nhị gia hồi tưởng lại, nhẹ nhàng đỡ chân mình, giọng nói rất bình tĩnh.

“Ta nói cho hấn biết, sau khi ta mất chân, cứ nghĩ rằng cả đời này chẳng còn ý nghĩa gì cả, cho nên vốn không muốn sống nữa. Thế nhưng có một ngày ta chợt phát hiện, trên đời này còn có một người, chịu vì một kẻ tàn phế như ta mà ra sức. Chẳng qua người đó ngu xuẩn muốn chết, cho nên ta liền nghĩ, nếu ta cứ vậy mà chết đi, nàng kia phải làm sao bây giờ.”

“Khi phế nhân coi trọng thứ gì đó, thì vẫn là phế nhân. Cho nên ta tự nhủ với mình, ta phải đi lên, phải làm người trên người khác. Dù ta chỉ còn một nửa, thì ta vẫn phải nâng nàng lên cao.”

“Cho nên khổ cực gì ta cũng có thể chịu được, ta ở bên ngoài một nắng hai sương, màn trời chiếu đất, uống gió lạnh ăn cát nóng, nhưng chỉ cần nàng được ở trong thành Hàng Châu hưởng phúc, trong lòng ta liền thoải mái, con đường này vẫn có thể tiếp tục đi tới.”

Không biết từ lúc nào, hai viên mắt của Nhị gia đã đỏ lên, đỏ đến nỗi ta không dám nhìn dù chỉ là một lần.

“Tiểu Hầu Tử...” Hấn kéo tay ta, cúi người xuống, ở cạnh gò má của ta nói: “Nàng biết kiếp này, chuyện ta hối hận nhất là gì không?”

Ta dùng sức lắc đầu, không biết, ta không biết cái gì cả.

Nhị gia run run nói: “Là không nhớ được nàng.”

Hấn nắm lấy tay ta, đưa tới trước ngực hấn, nước mắt nóng hôi hổi rơi lên cổ tay ta, ta cảm thấy ngực mình khó chịu muốn chết.

“Chuyện gia hối hận nhất, chính là không nhớ được nàng.” Hấn nắm tay ta vỗ vào lồng ngực của mình. “Rõ ràng nàng đã ở trong viện của ta hai năm trời, nhưng ta lại không hề nhớ tới nàng. Ta thậm chí có thể nhớ trong viện có bao nhiêu ngọn núi giả, bao nhiêu cái ao, nhưng ta lại không thể nhớ ra nàng. Nàng hãy nói là nàng đã gạt ta đi, nàng thật sự từng ở trong viện sao?”

Đột nhiên, ta cảm thấy mình uất ức muốn chết, khóc lớn đáp: “Ta không gạt ngài, ta từng ở đó! Từng ở đó –!”

Thoáng cái, Nhị gia đã ôm lấy ta, thấp giọng nói: “Nàng không gạt ta, ta biết nàng không gạt ta. Cho nên bây giờ gia mới gặp phải báo ứng. Lúc trước có nàng, gia không nhìn thấy, hiện tại gia muốn nhìn, thì nàng lại muốn đi. Tiểu Hầu Tử, nàng còn muốn để gia sống sao?”

Ta khóc hu hu, mùi vị trên người Nhị gia rất dễ chịu, sạch sẽ, lại có chút ấm áp. Ta khóc hồi lâu, liền nằm trong lòng Nhị gia ngủ luôn.

Lúc tỉnh lại, phát hiện Nhị gia cũng đang ngủ, hấn nghiêng người, bao lấy ta.

Ta vừa mới động dậy, tay Nhị gia đã căng cứng, mở mắt ra.

Ta là một con khỉ hoa cúc, lần đầu tiên tỉnh dậy trong lòng của nam nhân, ta giãy dụa, muốn giữ gìn sự thuần khiết của mình.

Cánh tay Nhị gia như vòng thiếc, ta giãy thế nào cũng không ra, ta nói Nhị gia ngài mau buông ra. Nhị gia nhìn ta, mặt không chút thay đổi nói: “Thả ra nàng lại chạy nữa, đến khi đấy thì để gia bò đuổi theo sao?”

Ta không động nữa.

Dù sao thì vòng tay của Nhị gia cũng rất ấm.

Nằm một hồi, ta nhỏ giọng nói: “Ta không làm thông phòng nha hoàn đâu.”

Nhị gia ở trên đỉnh đầu ta nhẹ giọng cười, hỏi: “Vì sao?”

Ta đáp: “Thông phòng nha hoàn cũng bị giã chân...” Trước đây ta toàn nhìn thấy như thế.

Có lẽ Nhị gia nghe không hiểu sự thâm ảo trong lời ta nói, nghĩ một lát, lại hỏi: “Nàng nói là, ta đánh nàng?” Nói xong, hấn lại lập tức nói tiếp: “Lúc trước ta cũng không đánh những nha hoàn thông phòng khác.”

Ta gạt đầu, “Đúng vậy, Nhị gia toàn đánh ta.”

Cánh tay Nhị gia cứng đờ, “Cái gì?”

Ta ngẩng đầu lên nhìn hấn, kể lại những chuyện tình trước kia một lần cho hấn nghe. Nhị gia mặt đen như đáy nồi, cắn răng nói: “Không có khả năng! Ta không thể nào đánh nàng được!”

Ta thấy Nhị gia không tin mình, lại đem những chuyện khác kể lại tỉ mỉ một lần nữa. Cái gì mà đá người này, đẩy người này, tát tai này. Nhị gia càng nghe thì mặt lại càng đen, cuối cùng toàn thân run run ngồi dậy, ánh mắt nhìn ta lại mang theo vẻ sợ hãi.

“Cho nên... Cho nên nàng hận ta đúng không, ta từng đánh nàng, nàng hận ta đúng không...” Đây là lần đầu tiên ta thấy Nhị gia hoảng loạn như thế, hấn xoay người, ta tưởng là hấn định chống nạng đi đâu, kết quả hấn lại trực tiếp đi xuống.

Ta kêu một tiếng Nhị gia, hấn đã ngã dập xuống đất.

Ta lao xuống giường, thấy chân hấn đã bị đụng trầy da. Định ra ngoài tìm thuốc trị thương, Nhị gia lại kéo tay ta lại.

“Nàng đừng đi, tiểu Hầu Tử, nàng đừng đi.” Nhị gia nằm bò trên mặt đất, cũng không để ý gì đến vẻ ngoài, siết chặt lấy tay ta. “Nàng có thể đánh trả, nàng cứ đánh ta đi, đánh trả đi.”

Cuối cùng ta cũng biết hấn làm sao vậy.

Ta ngồi xổm xuống, đỡ vai Nhị gia, dìu hấn lên giường.

Ta nói với hấn: “Nhị gia, chuyện lúc trước đều đã trôi qua, ngài nên quên đi.”

Nhị gia cúi đầu, thần sắc rất đau khổ.

Cái đầu khỉ ngu dốt của ta chợt lóe lên tia sáng, cảm thấy đây là một cơ hội tốt, vội vàng nói: “Nhị gia ta không muốn làm thông phòng nha hoàn đâu.”

Nhị gia vẫn cúi đầu, thấp giọng hỏi: “Vậy thông phòng phu nhân có làm không?”

Ta sững sốt, thông phòng phu nhân là cái gì?

Ta cẩn thận hỏi hần, “Nhị gia, vậy thông phòng phu nhân này... có mấy người?”

Nhị gia chợt ngẩng đầu, trừng mắt nhìn ta, hung ác nói: “Lúc trước Dương phủ có mấy phu nhân?!” Ta nghĩ ngợi, đáp: “Chỉ có một mình phu nhân là phu nhân ạ.”

Ta tự làm mình rối bời luôn rồi.

Sau đó ta bỗng tỉnh ngộ lại, Nhị gia đây là đang làm gì đây?

Nhị gia nhìn thấy đôi mắt khỉ của ta sáng lên, biết ta có lẽ đã hiểu, liền hừ một tiếng, quay đầu đi.

Ta nhìn hần, nói: “Nhị gia, mặt ngài thật là đỏ.”

Nhị gia xoay qua đây, nở một nụ cười lạnh.

Ta lập tức liền biết mình vui quá hóa buồn rồi.

Quả nhiên, trong chớp mắt sau đó, Nhị gia nhẹ nhàng đẩy ta một cái, ta tựa như con khỉ chết nằm thẳng lên giường, Nhị gia lấn tới, áp lên người ta.

Ta há miệng run rẩy hỏi hần: “Nhị gia, ngài, trên người của ngài có vị gì vậy?” Rất dễ nghĩ.

Nhị gia chống người nhìn ta, thản nhiên nói: “Vị nam nhân.”

Ta không dám nói thêm nữa.

Ngày đó, ta tự mình thể nghiệm cái cảm giác ‘Thoải mái ngắt trời’ mà bọn thông phòng nha hoàn đã nói.

Đúng là ‘thoải mái đến ngắt trời’ thật.

Điều đáng bi thương là – ta không bao giờ còn là một con khỉ hoa cúc nữa.

Ta nhìn Nhị gia đang im lặng ngủ bên cạnh ta, hần vẫn cứ hỏi, lần đầu tiên hần thấy ta là khi nào, ta nói ta đã quên.

Thật ra là ta đã nói dối.

Làm sao ta có thể quên ngày đó.

Hần mặc một thân áo trắng, ngồi trong sảnh đường, bàn tay thon dài bưng chén trà, nói với ta: “Ngẩng đầu.”

Ta nâng đầu, nhìn thấy hần nhíu mày, sau đó phì cười một tiếng, nói: “Quả thực giống như con khỉ vậy.” Khi đó, bọn nha hoàn chung quanh đều cười lên, nhưng ta không để ý đến.

Ta vẫn nhìn hần, nhìn hần cao cao tại thượng, tựa như nhìn tiên nhân trong lòng mình vậy.

Lúc trước ta nghĩ, người như Nhị gia vậy, chỉ sợ cuối cùng cả đời ta, cũng không chạm được dù chỉ là một ngón tay.

Sau đó Nhị gia bị thương, ta có thể ở lại chăm sóc cho hần, cảm thấy mặc dù có hơi khổ mệt, nhưng ít nhất hần đã từ hàng tiên thân nhảy xuống, đến nơi ta có thể chạm vào được.

Không ngờ Nhị gia lợi hại như vậy, tự mình bò ra khỏi địa ngục, ta vốn cho rằng hần sẽ trở về vị trí trước đây, ai biết hần lại quay trở lại – kéo lấy ta tay cùng đi theo.

Về sau, Nhị gia thường muốn ta kể chuyện trước đây cho hần nghe, ta không kể hần liền mất hứng, mà kể xong hần lại ngồi khó chịu một mình. Mới đầu ta không đành lòng, sau đó ta lại cảm thấy chơi vậy rất vui.

Thế nhưng, ta chỉ dám kể những chuyện khi hần phát hỏa, lúc hần không phát hỏa, im lặng đi ngang qua ta, ta chưa bao giờ dám nói.

Bởi vì ta sợ nói, có một số việc sẽ không thể giấu được nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-gia-nha-ta>